בס"ד
גליון מס' 17
חודש כסלו
תשפ"ו

עיר ברסלב

חסיד ברסלב ליום אחד
דיבורים

קיבוץ ר"ה תשפ"ו
רשמי הוד ותמונות

ישועתך קרובה
סיפורים מהפצה

דְּהִיכְלָא יְקִירָא, יְאָה וְשַׁפִּירָא

נקודות חיזוק מיריעת חייו המרתקת של החסיד הפלאי,
מתלמידי היכל הקודש - ר' **פסח שפירא** זצ"ל

דפי גמרא
בכלא הצבאי

נקודת עצמו

שאלתי למורי

שָׁאַל אֶחָד מֵאַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ אֶת מוֹ"ר שְׁלִיטָ"א פֵּרוּשׁ עַל ג' סְעִיפִים בְּסֵפֶר הַמִּדּוֹת שֶׁלְּכְאוֹרָה טְעוּנִים בֵּאוּר:

רַבֵּנוּ זַ"ל אוֹמֵר בְּאוֹת תְּפִלָּה (סִימָן טו): 'אַל יְבַקֵּשׁ אָדָם עַל שׁוּם דָּבָר יוֹתֵר מִדַּאי'; מָה הַכַּוָּנָה? הֲלֹא רַבֵּנוּ זַ"ל כָּךְ מְעוֹרֵר אוֹתָנוּ עַל עֲבוֹדַת תְּפִלָּה, וְאִם כֵּן מַהִי כַּוָּנַת רַבֵּנוּ זַ"ל כְּשֶׁמּוֹרָה לָנוּ לֹא לְבַקֵּשׁ יוֹתֵר מִדַּאי?

וְכֵן אוֹמֵר רַבֵּנוּ זַ"ל (אוֹת צַדִּיק, סִימָן קו): 'אֵין לְהַטְרִיחַ אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כְּשֶׁיְּכוֹלִים לְהוֹעִיל עַל יְדֵי דָּבָר אַחֵר'; וְכֵן שָׁם (סִימָן סח): 'אֵין לְהַטְרִיחַ אֶת הַמָּקוֹם' - מַה שַּׁיָּךְ טִרְחָה אֵצֶל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא? וּמָה הַכַּוָּנָה שֶׁלֹּא "לְהַטְרִיחַ" אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ "כְּשֶׁיְּכוֹלִים לְהוֹעִיל עַל יְדֵי דָּבָר אַחֵר"?

עָנָה וְאָמַר מוֹ"ר שְׁלִיטָ"א - שֶׁבְּעֶצֶם כָּל שְׁלֹשָׁה סְעִיפִים אֵלּוּ עוֹלִים בְּקֶנֶה אֶחָד כַּפִּתּוֹר וָפָרַח, וְכֻלָּם מְלַמְּדִים לְמוּד חָשׁוּב וְיסוֹדִי בַּעֲבוֹדַת הַתְּפִלָּה שֶׁהָיָה עִקַּר גְּדוֹל אֵצֶל רַבֵּנוּ זַ"ל.

הַמַּפְתֵּחַ שֶׁל בֵּאוּר כָּל סְעִיפִים אֵלּוּ הֵם דִּבְרֵי רַבֵּנוּ זַ"ל בְּלִקּוּטֵי מוֹהֲר"ן, חֵלֶק א', סִימָן קצ"ו, עַל דִּבְרֵי חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (אָבוֹת פֶּרֶק ב'): כְּשֶׁאַתָּה מִתְפַּלֵּל אַל תַּעֲשֶׂה תְּפִלָּתְךָ קֶבַע אֶלָּא רַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים וְכוּ' . כִּי אָסוּר לָאָדָם לַעֲמֹד עַצְמוֹ עַל שׁוּם דָּבָר, הַיְנוּ שֶׁאָסוּר לְהִתְעַקֵּשׁ בִּתְפִלָּתוֹ שֶׁהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא יַעֲשֶׂה לוֹ דַּוְקָא אֶת בַּקָּשָׁתוֹ, כִּי זֶה הוּא כְּמוֹ לוֹקֵחַ דָּבָר בְּחָזְקָה, בְּגִזְלָה. רַק צָרִיךְ לְהִתְפַּלֵּל וּלְהִתְחַנֵּן לִפְנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּרַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים, אִם יִתֵּן הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִתֵּן וְאִם לָאו לָאו, וְזֶה: 'אַל תַּעֲשֶׂה תְּפִלָּתְךָ קֶבַע', מִלְּשׁוֹן גְּזֵלָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (מִשְׁלֵי כב, כג): "וְקָבַע אֶת קֹבְעֵיהֶם נָפֶשׁ". הַיְנוּ שֶׁכָּל מַה שֶּׁהוּא מְבַקֵּשׁ, הֵן פַּרְנָסָה אוֹ בָּנִים אוֹ שְׁאָר צְרָכִים, אָסוּר לְהִתְעַקֵּשׁ וְלַעֲמֹד עַצְמוֹ בִּתְפִלָּתוֹ, שֶׁדַּוְקָא יַעֲשֶׂה הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא אֶת תְּפִלָּתוֹ, כִּי זֶה הוּא תְּפִלַּת קֶבַע שֶׁלּוֹקֵחַ הַדָּבָר בְּחָזְקָה בִּגְזֵלָה, רַק יִתְפַּלֵּל רַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים; עַד כָּאן דִּבְרֵי רַבֵּנוּ זַ"ל.

וְהִנֵּה הַיּוֹצֵא מִדְּבָרָיו הַקְּדוֹשִׁים, שֶׁהַתְּפִלָּה צְרִיכָה לִהְיוֹת בְּדֶרֶךְ שֶׁל בַּקָּשַׁת רַחֲמִים וּמַתְּנַת חִנָּם, וְלֹא עִם תַּקִּיפוּת וּגְזֵלָה כְּאִלּוּ הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא מֻכְרָח לְמַלְּאוֹת בַּקָּשָׁתוֹ, אֶלָּא לְהִתְפַּלֵּל בְּרַחֲמִים וּבְתַחֲנוּנִים, וְאִם יִתֵּן הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ - יִתֵּן, וְאִם לָאו - לָאו.

כִּי תְּפִלָּה צְרִיכָה לְהַכְנִיס אֱמוּנָה כָּל כָּךְ בְּרוּרָה וַחֲזָקָה בְּנֶפֶשׁ הָאָדָם עַד שֶׁיָּבֹא לַהַכָּרָה גְּמוּרָה שֶׁכָּל הַנַּעֲשֶׂה הוּא בִּרְצוֹן הַמַּאֲצִיל הָעֶלְיוֹן בָּרוּךְ הוּא, וְעַל כֵּן לַמְרוֹת לִפְנֵי שֶׁהִתְחִיל לְהִתְפַּלֵּל נִדְמֶה לוֹ שֶׁהוּא צָרִיךְ אֵיזֶה עִנְיָן מְסֻיָּם, וְדָחוּף מְאֹד לְהַשִּׂיגוֹ 'עַל הָרֶגַע', אֲבָל כְּשֶׁמַּתְחִיל לְהִתְפַּלֵּל בְּרַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים, וּבְדֶרֶךְ בַּקָּשַׁת מַתָּנַת חִנָּם, אָז הוּא מְקַבֵּל תְּשׁוּבָה בְּרוּרָה מִלְּמַעְלָה שֶׁצְּרִיכִין סַבָּלָנוּת

> לִפְעָמִים אָדָם יָכוֹל לַעֲזֹר לְעַצְמוֹ בְּאֵיזֶה עִנְיָן - הֵן עַל יְדֵי טִרְחָא בְּגוּפוֹ אוֹ בְּמָמוֹנוֹ וְכַיּוֹצֵא בּוֹ - אֲבָל יוֹתֵר נָחֵ לוֹ שֶׁלֹּא לַעֲשׂוֹת כְּלוּם, וְלוֹמַר 'הֲרֵי אֲנִי עוֹסֵק בִּתְפִלָּה, אִם כֵּן הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, כְּבִיכוֹל, יַעֲשֶׂה אֶת הַכֹּל, וְעַל מָה אֲנִי צָרִיךְ לְהַטְרִיחַ אֶת עַצְמִי?"...

עֲצוּמָה וְעוֹד תְּפִלּוֹת וּבַקָּשׁוֹת עַד שֶׁיִּזְכֶּה לְקַבֵּל מְבֻקָּשׁוֹ בִּשְׁלֵמוּת, נִמְצָא שֶׁכְּבָר פָּעַל יְשׁוּעָה גְּדוֹלָה בִּתְפִלָּתוֹ, כִּי נִתְרַבְּתָה אֶצְלוֹ הָאֱמוּנָה הַקְּדוֹשָׁה, וְאֵין יְשׁוּעָה יוֹתֵר גְּדוֹלָה מִזֶּה...

וְהִנֵּה, סִימָן מֻבְהָק לָדַעַת אִם זָכָה לְהִתְפַּלֵּל כָּרָאוּי, אִם לֹא נֶחְלֶשֶׁת דַּעְתּוֹ לְרֶגַע כְּשֶׁרוֹאֶה שֶׁעֲדַיִן לֹא הִגִּיעַ יוֹם יְשׁוּעָתוֹ בִּשְׁלֵמוּת, אֶלָּא אַדְרַבָּה! בְּכָל פַּעַם אֱמוּנָתוֹ מִתְחַזֶּקֶת יוֹתֵר וְיוֹתֵר, עַד שֶׁמָּה שֶׁנִּרְאֶה לוֹ מִצַּד אֶחָד כְּאִלּוּ הִפְסִיד מִלְּרְאוֹת יְשׁוּעָה, אֲבָל מִצַּד שֵׁנִי הוּא רוֹאֶה שֶׁאֱמוּנָתוֹ וּבִטְחוֹנוֹ בְּהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הִתְחַזֵּק הַרְבֵּה יוֹתֵר מִבַּתְּחִלָּה, נִמְצָא שֶׁכְּבָר נוֹשַׁע הַרְבֵּה, וְאוּלַי הַרְבֵּה יוֹתֵר מִמַּה שֶּׁחָלַם, כִּי מִקֹּדֶם חָשַׁב שֶׁיִּשְׂמַח רַק כְּשֶׁיִּרְאֶה אֶת הַיְשׁוּעָה בְּדִיּוּק בְּאֹפֶן שֶׁהוּא צָפָה עָלָיו, אֲבָל עַכְשָׁו מֵבִין שֶׁכָּל פְּרָט וּפְרָט יֵשׁ בּוֹ הַשְׁגָּחָה עֶלְיוֹנָה וְיֵשׁ סִבָּה מֻצְדֶּקֶת מְאֹד לָמָּה הַיְשׁוּעָה שֶׁלּוֹ עֲדַיִן מִתְעַכֶּבֶת...

וְהִנֵּה עַל פִּי הַקְּדָמוֹת אֵלּוּ אֶפְשָׁר לְהָבִין בְּקַלּוּת כָּל דִּבְרֵי רַבֵּנוּ זַ"ל הַנַּ"ל

שאלות ותשובות הליכות חיים
שנשאל מורינו הרה"צ שליט"א ע"י אנ"ש

בְּסֵפֶר הַמִּדּוֹת: 'אַל יְבַקֵּשׁ אָדָם עַל שׁוּם דָּבָר יוֹתֵר מִדַּאי' - הַכַּוָּנָה בְּדֶרֶךְ שֶׁל תַּקִּיפוּת וּדְחִיקַת הַשָּׁעָה, שֶׁאָדָם חוֹשֵׁב "אַתָּה מֻכְרָח לְתֵת לִי"... כִּי בָּזֶה אָדָם נִכְשָׁל בְּפֶגֶם 'עִיּוּן תְּפִלָּה' [הַשְׁלִילִי], וְנִתְקָעִים בּוֹ (מִשְׁלֵי יג, יב): "תּוֹחֶלֶת מְמֻשָּׁכָה מַחֲלָה לֵב"; כִּי "יוֹתֵר מִדַּאי" הַכַּוָּנָה עַל תְּפִלָּה בְּדֶרֶךְ גְּזֵלָה וּדְחִיקַת הַשָּׁעָה, וְלֹא לוֹמַר שֶׁאָדָם לֹא יְבַקֵּשׁ עַל אֵיזֶה דָּבָר מְסֻיָּם יָמִים וְשָׁנִים רַבִּים עַד שֶׁיִּרְאֶה יְשׁוּעָה, כִּי זֶה בָּרוּר שֶׁצַּדִּיקִים מְבַקְּשִׁים יוֹם יוֹם עַל כָּל מִינֵי יְשׁוּעוֹת בְּרוּחָנִיּוּת וּבְגַשְׁמִיּוּת וּמְחַכִּים עִם סַבְלָנוּת עֲצוּמָה עַד שֶׁזּוֹכִים לִרְאוֹת יְשׁוּעָה שְׁלֵמָה, וְצַדִּיק מַמְשִׁיךְ לְהִתְפַּלֵּל כָּל יוֹם מֵחָדָשׁ כְּאִלּוּ רַק הִתְחִיל עַכְשָׁו לְבַקֵּשׁ עַל הָעִנְיָן הַזֶּה, נִמְצָא שֶׁלֹּא שַׁיָּךְ בִּכְלָל "יוֹתֵר מִדַּאי" כִּי עַכְשָׁו מַמָּשׁ הִתְחִיל לְהִתְפַּלֵּל עַל זֶה...

וְגַם מַה שֶּׁאוֹמֵר רַבֵּנוּ: 'אֵין לְהַטְרִיחַ אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כְּשֶׁיְּכוֹלִים לְהוֹעִיל עַל יְדֵי דָּבָר אַחֵר' - סוֹבֵב וְהוֹלֵךְ עַל אוֹתוֹ קֹטֶב, כִּי לִפְעָמִים אָדָם יָכוֹל לַעֲזֹר לְעַצְמוֹ בְּאֵיזֶה עִנְיָן - הֵן עַל יְדֵי טִרְחָא בְּגוּפוֹ אוֹ בְּמָמוֹנוֹ וְכַיּוֹצֵא בּוֹ - אֲבָל יוֹתֵר נַח לוֹ שֶׁלֹּא לַעֲשׂוֹת כְּלוּם, וְלוֹמֵר 'הֲרֵי אֲנִי עוֹסֵק בִּתְפִלָּה, אִם בֵּן הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, כְּבָיכוֹל, יַעֲשֶׂה אֶת הַכֹּל, וְעַל מָה אֲנִי צָרִיךְ לְהַטְרִיחַ אֶת עַצְמִי?'... נִמְצָא שֶׁגַּם זֶה נִכְנָס בְּתוֹךְ דְּחִיקַת הַשָּׁעָה וּתְפִלָּה בְּתוֹר גְּזֵלָה, כִּי הֲרֵי יֵשׁ לְךָ אֶפְשָׁרוּת "לְהַטְרִיחַ אֶת עַצְמְךָ" וְלִגְמֹר אֶת מַה שֶּׁאַתָּה צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת, וְאִם כֵּן לָמָּה לְךָ לִדְחֹק אֶת הַשָּׁעָה וּלְהַטְרִיחַ, כְּבָיכוֹל, אֶת הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת אֶת זֶה בְּלִי שׁוּם 'אִתְעָרוּתָא דִּלְתַתָּא'? הֲרֵי כָּל עֲבוֹדָתֵנוּ הִיא תָּמִיד בְּדֶרֶךְ (דִּבְרִים יד, כט): "לְמַעַן יְבָרֶכְךָ ה' אֱלֹקֶיךָ בְּכָל מַעֲשֵׂה יָדְךָ אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה" - אֲנַחְנוּ עוֹשִׂים אֶת שֶׁלָּנוּ, וּמְבַקְּשִׁים מֵהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁיִּשְׁלַח בְּרָכָה וְהַצְלָחָה בְּכָל מַעֲשֵׂה יָדֵינוּ, וְלָכֵן בְּוַדַּאי 'אֵין לְהַטְרִיחַ אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כְּשֶׁיְּכוֹלִים לְהוֹעִיל עַל יְדֵי דָּבָר אַחֵר'.

וּמִמֵּילָא מוּבָן מֵעַצְמוֹ הַסְּעִיף הַשְּׁלִישִׁי: 'אֵין לְהַטְרִיחַ אֶת הַמָּקוֹם'; וְכָאן עוֹלָה הַשְּׁאֵלָה: מָה הַפֵּרוּשׁ שֶׁל "לְהַטְרִיחַ אֶת הַמָּקוֹם" - מָה שַׁיָּךְ טִירְחָא אֵצֶל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא? וְהַתְּשׁוּבָה הִיא, שֶׁדָּבָר שֶׁאַתָּה יָכוֹל לְהַטְרִיחַ אֶת עַצְמְךָ וְלַעֲשׂוֹת כְּפִי יְכוֹלְתֶךָ, וּמֵאֵיזוֹ סִבָּה יוֹתֵר טוֹב וְנוֹחַ לְךָ לֹא לַעֲשׂוֹת כְּלוּם וְלָתֵת לְהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת אֶת הַכֹּל, זֶה נִקְרָא "לְהַטְרִיחַ אֶת הַמָּקוֹם", כִּי אַתָּה רוֹצֶה לִפְטֹר אֶת עַצְמְךָ מֵאֵיזוֹ טִירְחָא וִיגִיעָה בָּעֲבוֹדַת הַשֵּׁם עַל יְדֵי שֶׁהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא יַעֲשֶׂה אֶת הַכֹּל, אֲבָל זֶה אוֹתוֹ עִנְיָן שֶׁל 'דְּחִיקַת הַשָּׁעָה' וּ'תְּפִלָּה בְּקֹבַע וּבִגְזֵלָה', כִּי רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ שֶׁאֲנַחְנוּ נַעֲשֶׂה אֶת כָּל מַה שֶּׁאֲנַחְנוּ יְכוֹלִים, וּלְבַקֵּשׁ שֶׁיָּחוּל בָּרְכָה וְהַצְלָחָה בְּכָל מַעֲשֵׂה יָדֵינוּ, וְזֶה נִקְרָא תְּפִלָּה טוֹבָה וּרְצוּיָה!

סִיֵּם מוֹ"ר שְׁלִיטָ"א פֵּרוּשׁוֹ הַבָּהִיר וְהַנִּפְלָא: הֲרֵי יוֹצֵא לָנוּ מִכָּל זֶה לְמוּד נִפְלָא עַל גֹּדֶל הַחֲשִׁיבוּת שֶׁל תְּפִלָּה תְּמִידִית וּבְדֶרֶךְ שֶׁל רַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים בְּכָל פַּעַם מֵחָדָשׁ, וְאַשְׁרֵי הָאוֹחֵז תָּמִיד בְּחֶרֶב הַתְּפִלָּה, וְהוּא יוֹדֵעַ אֵיךְ לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בַּחֶרֶב הַנִּפְלָא הַזֹּאת!

עיר ברסלב

יו"ל על ידי
חסידי ברסלב
תלמידי היכל הקודש

מיסודו של
מרן מוהרא"ש זי"ע

בנשיאות מו"ר הרה"צ
ר' יצחק שמואל אהרן לעזער שליט"א

לפניות למערכת
053-318-6570
breslev.shely@gmail.com

שיחות נפלאות
מפי מורינו הרה"צ
רבי יצחק שמואל אהרן לעזער
שליט"א
077.223.3223
845.510.6314 ארה"ב
שיחה שבועית • בשידור חי
ב"שטיבל מוהרא"ש" ביבנאל עיר ברסלב
יום רביעי בלשון הקודש 23:30
ליל שישי באידיש 22:30
ברסלב שלי breslevsheli.co.il

הֵיכָלָא
יְקִירָא, יְאָה
וְשַׁפִּירָא

נקודות חיזוק מיריעת חייו המרתקת של החסיד הפלאי,
מתלמידי היכל הקודש - ר' **פסח שפירא** זצ"ל

באלד גייט מען אוועק פון דא,
באלד קומט שוין די לעצטע טאג,
באלד לאזסטו שויין אלעס אפ,
באלד דעקט מען שוין די טלית, ישתבח שמו
עוד והדר לבושה ותשחק ליום אחרון
אוי ווי גוט צו דאס געדענקן יעדן טאג
דעם גאנצן לעבן,
רווח עולם הזה ממש אין לשער,
די רווחים מיט די אוצרות וואס מקען דא כאפן!

[עוד מעט כבר הולכים מפה, עוד מעט כבר מגיע היום האחרון, עוד מעט עוזבים הכל ומכסים בטלית... עוז והדר לבושה ותשחק ליום אחרון! כמה טוב למי שזוכר זאת כל יום ויום מימי חייו, רווח עולם הזה ממש אין לשער, האוצרות שאפשר פה לחטוף!]

(ניגון 'באלד', דיסק 'מבטן שאול שועתי')

•

לקול צלילים אלו, שיותר רגש אמיתי מונח בהם מאשר מקצועיות, קיבלו יהודים רבים הרהורי תשובה אמיתיים.

הקול המתנגן בהם, בגעגוע מתוק, בחיות, וברגש טהור וחם לה' יתברך, הוא של החסיד המופלא ר' פסח שפירא ז"ל, איש נחבא אל הכלים, סגור ומסוגר רוב ימי חייו בד' אמות, פשוטו כמשמעו, שנסתלק בחודש האחרון לבית עולמו, מלא וגדוש באוצרות עצומים של עבודת ה' תמימה וטהורה.

וכבר אמר רבינו הקדוש "שֶׁיִּסְפְּרוּ כַּמָּה מַעֲשִׂיּוֹת מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ, וּמִכָּל אֶחָד וְאֶחָד יִהְיוּ כַּמָּה מַעֲשִׂיּוֹת" (חיי מוהר"ן סימן שכ"ז, מעלת המתקרבים אליו). פנינו לבני המשפחה לנסות לגלות טפח או טפחיים ממסכת התקרבות תמימה ופשוטה להיכל הקודש של רבינו ז"ל.

ההתקרבות

"אם ילדי ירושלים ידועים בעוז רוחם ובאומץ ליבם, אבא היה כמה מעלות מעל זה", מספרים בניו של ר' פסח.

"לא היה אבן בירושלים שהוא לא הפך, זרק או סתם דחף, הוא הכיר את ירושלים יותר מהגגות מאשר האדמה עצמה. הוא עמד בראשה של חבורת ילדים שדמם לא שקט לרגע, רק כאשר נמו את שנתם נשמה ירושלים לרווחה...

"כשהיה בן 12 שנים, הוא נשלח ללמוד בישיבת ברסלב בבני ברק, גם שם המשיך בהתנהגותו הלוהטת והשובבה, בערך שנתיים וחצי הוא הצליח לשרוד שם, עד שהגיע לצוות הישיבה לקצה גבול הסיבולת, הוא נקרא אחר כבוד אל מול ראשי הישיבה, שם הודיעו לו באופן חד משמעי - פה אתה לא ממשיך. הם פשוט לא יכלו יותר, לא היה להם 'כלים' איך להחזיק 'רוח חיים' כזה...

באותו זמן, נודע לו מכמה חברים ממוהרא"ש, בחורים רבים מהישיבה היו כותבים מכתבים למוהרא"ש, הוגים בספריו הנפלאים, והם הכירו לו את היכל הקודש של רבינו ז"ל.

הוא היה מעיין הרבה במכתבים הקדושים ב'אשר בנחל', הדיבורים והדרך של לקחת את לימודי רבינו ז"ל בתמימות ופשיטות כזו, כבשו את ליבו, הוא החליט להודיע להוריו שהוא רוצה לעלות על מטוס ולנסוע לניו יורק הרחוקה ולחבוש את ספסלי מתיבתא היכל הקודש.

אביו, ר' נחמן שלמה יצחק הלך להתייעץ עם אביו - החסיד הנודע רבי שמואל שפירא זצ"ל, וביחד ראו שזו הדרך הכי טובה שפסח'ל יהיה בישיבה, ואכן נתנו את ברכתם והסכמתם לכך.

לאחר ימים של התארגנות והכנה, בהיותו כבן 15 בלבד, הגיע פסח לשכונת ברוקלין שבניו יורק הגדולה, והופיע על מפתנה של מתיבתא היכל הקודש עם מזוודה גדולה.

מוהרא"ש קיבל אותו במאור פנים:

"שלום עליכם, דע לך שפה זו לא ישיבה רגילה - פה זה אמת'ע ברסלב'ע ישיבה, אין משגיח להסתכל ולרדוף אחרי הבחורים, הראש ישיבה פה הוא רבינו ז"ל, בחור שבאמת רוצה להתעלות וללכת בדרך רבינו הקדוש - ברוכים הבאים, כאן אפשר לזכות לדברים נפלאים מאד.

אבל מי שבא כאן סתם בשביל שייקרא שיש לו ישיבה, ורוצה לבלות את הזמן בלא כלום - פה זה לא המקום, עוד באותו מטוס איתו הגיע הוא ישלח חזרה"...

"עכשיו תבינו למה הקדמנו לספר על התנהגותו הסוערת של אבא -

חודש אחד בלבד לאחר מכן, הגיע לבורו פארק יהודי מירושלים, אחד שהכיר אותו טוב, הוא בא לבקרו, ומה שראו עיניו הכניס אותו להלם -

פסח, הנער שלא השאיר אבן על אבן בירושלים, הבחור שלא יכול היה לשבת דקה שלמה ברצף, יושב כאן מול ערימת ספרים גבוהה, ולא קם ולא זע ממנו, משעות הבוקר המוקדמות עד הלילה, בקול נעים ובשקידה נפלאה גורס מקרא משנה גמרא מדרש רמב"ם טור שלחן ערוך ספרי רביז"ל וכו' וכו'. היתכן?!

- - - מוהרא"ש הפך אותו מהקצה אל הקצה. הדיבורים מעצות רבינו ז"ל בתמימות ובפשיטות לעובדה ולמעשה, הם אלו שהשביעו את נפשו הרעבה, סללו לו דרך נפלאה בחיים. השובבות הידועה הוכנסה כעת בעבודת השם יתברך (עיין ליקוטי מוהר"ן ח"ב תורה מ"ט).

וכך נהג אבא ז"ל מאותו חודש ראשון במתיבתא היכל הקודש, בדיוק כמו שחונך שם על ידי מוהרא"ש ז"ל, עד ליומו האחרון, עד לנשימה האחרונה - - -

תמיד עם ערימת ספרים גדולה, שעות של התמדה, חוטף אוצרי אוצרות בכל חלקי התורה הקדושה, דיבורים אל השם יתברך בכל עת מצוא, ושמחה שכבשה את כל מי שהיה בקרבתו".

התלמידים שהיו באותו זמן במתיבתא היכל הקודש סיפרו לנו, שמוהרא"ש נהג לומר לו פעמים רבות: "יש לך סבא צדיק גדול (החסיד רבי שמואל שפירא זצ"ל), **אבל אם תיקח עצמך בידים עוד תהיה גדול ממנו!**".

"אף שאבא לא יצא מהבית כבר שנים רבות, כל ימי חייו היה מקושר באופן נפלא למוהרא"ש, לא היתה שום תנועה או החלטה בחיים מבלי להתייעץ קודם במכתבים או בשיחות טלפון.

אבא ז"ל כתב לנו מכתב קצר, במילים מקירות לבבו:

"טייערע קינדער, איר זאלט קיינמאל נישט קריגן ח"ו ח"ו אויפן הייליגן צדיק מוהרא"ש שליט"א!!! ער האט מיר ממש געראטעוועט בגשמיות וברוחניות אויף די וועלט און אויף יענע וועלט לנצח נצחים!!! בזכותו בין איך געבליבן א איד א שומר תורה ומצוות מיט א בארד און פאות, מיט

ר' פסח ז"ל ב'היכל הקודש' בבחרותו

המכתב שתלה על הקיר - **"לעולם אל תחלקו על מוהרא"ש"**

ההקדשה האישית של מוהרא"ש על המשניות שהעניק לר' פסח, בתוספת העיטורים והמשפטים שהוסיף ר' פסח

השלט עם שמות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן שיצר ר' פסח למוהרא"ש (כיום בביהמ"ד היכל הקודש בוויליאמסבורג)

אזוי פיל גוטס ברוחניות ובגשמיות... געדענקט!!!" [בני היקרים! לעולם אל תחלקו ח"ו ח"ו על הצדיק הקדוש מוהרא"ש שליט"א!!! הוא ממש הציל אותי בגשמיות וברוחניות, בעולם הזה ובעולם הבא, לנצח נצחים!!! בזכותו נשארתי יהודי שומר תורה ומצוות עם זקן ופיאות, עם כל כך הרבה טובות ברוחניות ובגשמיות... זכרו זאת!!!].

אבא היה מדבר עמנו רבות על מה שזכה לקבל - "מוהרא"ש היה צינור, צוהר לתת לנו השגות אלוקות מרבינו הקדוש זי"ע, את כל חייו, את כל אישיותו הקריב למען דבר אחד - שגם אנחנו נדע מרבינו, שנוכל להתחזק עם ספרי רבינו, אשרינו שאנחנו זוכים להיות מתלמידיו ולא בצד הלצים והמתנגדים".

תכספו לח"י פרקים!

"אבא היה תמיד עם ספרים, ובפרט היה חזק מאד לומר בכל יום ח"י פרקים משניות" מספר לנו אחד מבניו, ומראה לנו את סט המשניות שהיה מוהרא"ש נוהג לתת לכל תלמיד היכל הקודש, יחד עם הקדשה אישית:

"יום ה' לסדר נשא את ראש ה'תשמ"ב. הרי זה בכי יותן להבחור היקר והנעלה פסח שפירא נרו יאיר ויזרח תלמיד מתיבתא היכל הקודש חסידי ברסלב. ויהי רצון מלפני אבינו שבשמים שתחזיק בהמתנה היקרה הזו כל ימי חייך, ובכל יום ויום מימי חייך תזכה ללמוד ולהשלים ח"י פרקים משניות, וזה ימשיך על נשמתך אור וחיות עריבות נעימות זיו שכינת עוזו יתברך מח"י העלומים הנמשכת מרישא דלא אתיידע דעתיק וכו' שבתוך האי רישא מתלבש אין סוף ברוך הוא וכו' ותצליח בדרכך כל ימי חייך ברוחניות וגשמיות".

באחד הכרכים של המשניות, צילם ר' פסח את המכתב הנ"ל, ועיטר בידו האמונה איורים נאים מסביב, והוסיף כמה מילים:

"זכיתי לקבל ממוהרא"ש, ישתבח שמו לעד, ילדי היקרים! תכספו ותרצו ותתפללו שתזכו לומר כל יום ח"י פרקים משניות! - אשרי חלקי לנצח נצחים עם כל משנה! עם כל מלה! עם כל אות ב"ה!.

בזכות מוהרא"ש זכיתי להכל, זכיתי לקבל ממוהרא"ש שליט"א את כל חלקי ונחלתי בגן עדן לנצח נצחים, בני בנו! החזיקו בח"י פרקים משניות, אשריכם!!!"

"מנהג היה לו לאבא, לרשום בדף הראשון של כל ספר את כל הפעמים שזכה לסיים אותו, כמה נקודות טובות הוא זכה לחטוף בזה העולם, אחר כך הבנו את מנהגו - כי רבינו ז"ל מלמד אותנו לא להטעות את עצמנו, אדם צריך לדעת שיהיו לו זמנים שלא ירגיש כל כך דבקות וכו', צריך להיות בקי ברצוא ובקי בשוב, אז החכם עיניו בראשו לרשום לעצמו כל הסיומים, וגם כשיהיו לו ימים פחות קלים, הוא יוכל להתבונן ולהתחזק ממה שכבר זכה לחטוף כאן, ויראה "זה לא כל כך שחור כמו שהיצר הרע רוצה לצייר זאת, וזה יכול להכניס אותו בחזרה אל הקדושה, וכך אומר רבינו ז"ל בפירוש - "רָאוּי לַיְלֵךְ אַחַר עַצְמוֹ, דְּהַיְנוּ מֵאַחַר שֶׁבַּיָּמִים הַקּוֹדְמִים הִזְרִיחַ לוֹ קְצָת וְהָיָה מִתְחַזֵּק וּמִתְעוֹרֵר לִבּוֹ לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אַף שֶׁעַכְשָׁו נָפַל מִזֶּה וְנִסְתַּמּוּ עֵינָיו וְלִבּוֹ, עִם כָּל זֶה רָאוּי שֶׁיֵּאחַז בַּיָּמִים הַקּוֹדְמִים וְיֵלֵךְ אַחֲרֵיהֶם, דְּהַיְנוּ כְּמוֹ שֶׁאָז הָיָה מִתְעוֹרֵר לִבּוֹ לְהִתְחַזֵּק בַּעֲבוֹדָתוֹ יִתְבָּרַךְ, כֵּן גַּם עַכְשָׁו יְחַזֵּק לִבּוֹ מְאֹד, וְיֵלֵךְ אַחַר הַהִתְעוֹרְרוּת וְהַזְּרִיחָה שֶׁהָיָה לוֹ אָז, אַף שֶׁעַכְשָׁו נָפַל מִזֶּה כַּנַּ"ל, עַד אֲשֶׁר בְּקָצָת יָמִים יַעְזְרוֹ ה', וְיַחֲזֹר וְיִזְרַח לוֹ אוֹרוֹ יִתְבָּרַךְ" (ליקוטי מוהר"ן חלק א', סימן רכב).

סיום המשניות האחרון שרשם, ויתכן שגם היה עוד אחד לאחר מכן, היה בחודש אלול תשפ"ה, אז אחז בסיום המשניות בפעם ה456!, (כמנין תנ"ו). אשרינו שזכינו לכזה אבא".

הניגונים

טאטע טאטע, איך גלייב דו ביסט יעצט דא,

צוזאמען מיט מיר, ארום מיר, און אין מיר

פארגעסט מיר נישט, און לאזט מיר נישט, אפילו א רגע איין אטעם אליין

דו ווייזט מיר, דו פירסט מיר, און דו העלפסט מיר אזוי פיהל

איך קען דאך קוקן און הערן נאר ווייל דו ביסט אין מיר,

איך קען דאך עסן ניין און שטיין

ר' פסח בבחרותו מחזיק מכשיר הקלטה צמוד למוהרא"ש בעת שיחה לבחורי הישיבה אחר אמירת 'חצות'

רעדן, זיך רירן מיט אלע אברים,
נאר ווייל דו ביסט ממש שטענדיג אין מיר
טאטע דער אמת האסט מיר פיל געהאלפן, אזוי פיל חסדים האסטו געמאכט מיט מיר,
אזוי פיהל וואונדער און נסים, אזויפיל מאל ממש בחסד און במתנת חינם ממש
אזעלכע סכנות און מצבים בין איך געווען, און נאר דו טאטע האסטו מיר גערעטעווט - - -

[אבא אבא, אני מאמין שאתה פה עכשיו, יחד עמי, סביבי, ובתוכי, אתה לא שוכח ולא עוזב אותי, אפילו לרגע ולנשימה אחת, אתה מראה לי את הדרך ועוזר לי כל כך, אני יכול לראות ולשמוע, לאכול וללכת רק בגלל שאתה בתוכי תמיד, אבא כל כך הרבה אתה עוזר לי, כל כך הרבה חסדים כל כך הרבה נפלאות עשית עמי, ממש בחסד ובמתנת חינם, בכאלו מצבים קשים ובסכנות נוראות הייתי, ורק אתה הצלת אותי - - -]

(ניגון 'טאטע טאטע', דיסק 'מבטן שאול שועתי')

•

"אחרי פטירתו של ר' פסח" מספר לנו אחד ממכריו, "הגיע אלי יהודי אחד שבזמנו שלחתי לו את ניגוניו של ר' פסח, וסיפר לי עם דמעות בעיניים - תקופה קשה ברוחניות עברה עליו בזמן ההוא, נסיונות קשים מנשוא ממש, "הרגשתי שאני מתייאש, זהו, לא הולך לי להתגבר" סיפר לי, "ואז קיבלתי ממך את הניגונים האלו, לכאורה לא ידעת בכלל מה גרמת אז, אבל אני ישבתי והאזנתי להם ובכיתי יחד איתם את נפשי אליו יתברך, הקול הזה, המלא בכיסופים מתוקים מדבש, נתן לי טעם חדש בעבודת השם יתברך, הזכיר לי איפה באמת אפשר לזכות לחיים טובים".

כבר בבחרותו, בהיותו ב'היכל הקודש' היה ר' פסח מהנה את תלמידי הישיבה עם כשרון הנגינה בו התברך, בכל גמר תפילה בציבור, שהיה בהיכל הקודש ארבע פעמים ביום - שחרית מנחה מעריב וחצות, היו ידיו האמונות מנתרות על קלידי האורגן במיומנות, מרקיד את הציבור טפח מעל הקרקע.

"לאבא ז"ל היה חוש נגינה מופלא, הוא היה מנגן ומלחין שירים יפים ספוגים מנועם מתיקות עצות רבינו ז"ל, בקולו המתוק העביר מסרים חודרי לבבות, אנו רוצים כעת להוציא את כל השירים בדיסק usb ולהפיצם בכמות גדולה בע"ה".

הפצה!

"בעת שליוו את אבא בדרכו למנוחת עולמים, הגיע ר' יחיאל לודמיר הי"ו - המדפיס הותיק של ספרי רבינו ז"ל כבר שנים רבות, הוא לא יכל לעצור את דמעותיו, בפנים אדומות מבכי אמר לנו - "אין לכם מושג מה אבא שלכם עשה בעולם, אתם לא יכולים לתאר לעצמכם, בחלום הכי רחוק, כמה גוזמאות של כספים הוא נדב להדפסת ספרי רבינו!". כשביקשנו שיספר לנו, הוא סירב: "אני לא יכול, הוא הזהיר אותי שאקח עמי את זה לקבר, רק מוהרא"ש היחיד שידע".

ואבא כמובן לא היה אמיד בכלל, כל פרוטה מהסכומים האדירים האלו נמסרה מתוקף גדלותו באמונת חכמים ברבינו ז"ל, מגודל ההרגשה שהיתה לו בספרים הקדושים.

כידוע אבא מיעט מאד מאד לצאת מהבית, הוא היה יוצא מדי יום רק לשחרית כותיקין ומקווה, כשהרחוב עדיין ריק, אבל ליבו שבער באהבת הצדיק גרם לו לחרוג ממנהג זה בשביל להפיץ ספרי רבינו ז"ל - מפעם לפעם היה יוצא וקונטרסים באמתחתו, ומחלק במקומות שונים, כמו בתיבות דואר וכדומה.

גם לנסיעה לאומן היה יוצא, אכן שמר על עצמו לא לצאת אפילו לרחובות עיר התורה בני ברק, וכאן, בשביל לציית לרבינו ז"ל, נסע בשמחה בשדות התעופה הבינלאומיים, אכן השמירת עיניים המופלגת והמפורסמת שלו התפרסמה ביותר בנסיעות אלו, הוא נסע בעיניים עצומות, להגיע לרבינו ז"ל בקדושה ובטהרה".

ותשחק ליום אחרון

על הספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן, בו הגה יומם ולילה, אייר ביד אמן ובלב נרגש איור מיוחד - מצבה נצבת במרכז, שמו נכתב עליה: **פ"נ פסח שפירא ז"ל**, ומתחת לשמו הוסיף את התואר המכובד ביותר שבחר לעצמו: **זכה להיות בר"ה באומן כמה פעמים, אשרי לו! ת.נ.צ.ב.ה.**

מסביב רשם לעצמו משפטי חיזוק:

פסח פסח! וואס וועסטו האבן וועז דו וועסט ליגן אין דער ערד אינטער די מצבה?!...

פסח, נאר דער רבי!!! פסח, נאר די תורה!!!

פסח! האלט זיך אין הייליגן רבי'ן מיט וואס דו קענסט! יעדער הארעלע וועט צו נוץ קומען

[פסח, פסח! מה יהיה לך כשתשכב מתחת לאדמה, מתחת למצבה?!..., פסח, רק רבינו!!! רק התורה הק'!!! פסח! החזק עצמך ברבינו הקדוש כמה שרק תוכל! כל דבר קטן עוד יהיה לך לעזר!]

"כך חי אבא כל ימיו, **עוז והדר לבושה** - חטף אוצרי אוצרות ודיבר ושר וחיזק כל יום על יום המיתה, **ותשחק ליום אחרון** - הכל היה מתוך שמחה עצומה עם כל נקודה הכי קטנה, אבא היה משבח אותנו על דברים קטנים ממש, הראה לנו גודל שמחתו שיש לנו זקן ופיאות, חיזק אותנו על כל נקודה קטנה של יהדות".

- - - פסח פסח, התמונה שציירת לנגד עיניך כל ימי חייך הגיעה זמנה...

חיים אחרים לגמרי חיית על ידי התבוננות בציור יום זה, אשרי ואשרי חלקך, עוז והדר לבושך ותשחק ליום אחרון!

סיפור הנסיעה

אומן ראש השנה תשפ"ו

סדר הנסיעה הקדושה, עם רמזים נפלאים ודיבורים קדושים,
ומעט ממה שזכינו לשמוע במחיצת מורינו הרה"צ שליט"א,
מלווה בתמונות מימי הקיבוץ הקדוש

ר' שלום נתן גומבערג

א.

יום רביעי כ"ד אלול תשפ"ה - התפללנו תפילת שחרית בשעה 8:00, ואחר התפילה הגשנו מיני מזונות ושתיה לע"נ חמותי ע"ה, שהיום יום פקודת שנתה, וגם זכיתי לעשות סיום מסכת ברכות. וגם דיברנו אז דיבורים קדושים לעילוי הנשמה, ואמרנו שבעצם התקיים אצל המנוחה ע"ה הפסוק (משלי לא, כה) "עֹז וְהָדָר לְבוּשָׁהּ וַתִּשְׂחַק לְיוֹם אַחֲרוֹן", שכידוע סובב על יום פטירת האדם מן העולם (בראשית רבה נט, ב), וביותר מרמז על היום הזה, כי רבינו ז"ל אומר (ליקו"מ ח"א סי' כא) שבפסוק הזה מרומז חודש אלול - **לְ'בוּשָׁהּ וַ'תִּשְׂחַק לְ'יוֹם אַ'חֲרוֹן** ראשי תיבות **'אלול'**, ויום **כ"ד אלול** יש בו מבחינת **"יום האחרון של השנה"**, כי יום **כ"ה אלול** הוא תחילת הבריאה החדשה (עי' קונטרס 'חודש אלול מאיר ושמח', סימן י"ט), נמצא א"כ, שבפסוק זה רמוז **יום כ"ד אלול**, שהיא זכתה על ידי רוב מעשיה הטובים והקדושים שהתקיים בה הפסוק הזה. לאחמ"כ עלינו לקברה, ואמרנו כל הסדר הנהוג, ואח"כ הלכתי אל המקוה, ויצאנו אל הדרך הקדושה לציון רבינו ז"ל בשעה טובה ומוצלחת.

ב.

בשעות הצהריים הגענו לשדה התעופה, וקודם העליה למטוס התפללנו תפילת מנחה. על המטוס זכיתי להשלים **ח"י פרקים משניות** לעילוי נשמת חמותי ע"ה, וישבתי בשורה **26**.

נחתנו לשלום בעיר קראקוב (קראקא) במדינת פולין, ונעמדנו לתפילת מעריב מתוך שמחה עצומה על אור בהירות הדרך הקדושה. משם נסענו לעיירה ליז'ענסק יצ"ו, אל ציון הקדוש של הרבי רבי אלימלך זי"ע, ושם היתה התעוררות עצומה מאד, וגם החיינו נפשינו שם בבית הכנסת אורחים, וזכינו לחיות גשמית ורוחנית כאחד.

משם נסענו לכיוון הגבול, ותהילה לא-ל לא היו שום עיכובים בגבול, ועברנוהו לחיים ולשלום בתוך כשעה קלה, ונכנסנו למדינת אוקראינה.

ג.

שם בגבול הסתכלתי מהו מספר האוטובוס שלנו, וראיתיו שהוא **68-17**, והתעוררתי מאד שהלא זו כל הנסיעה הקדושה - "לְרָאוֹת בְּ'טּ'וּ'ב' הַוָּיָ"ה בְּאֶרֶץ חַ'יִּ'ים"", והפסוק הזה אנו אומרים בכל יום בימים אלו בוקר וערב במזמור כ"ז, ופירשו מו"ר שליט"א על הנסיעה הקדושה לציון רביז"ל (עי' ספר 'דרכי איש', חלק א', ערך 'אלול'), ולא לחינם שהאוטובוס שאנו נוסעים בו את הנסיעה הקדושה מספרו הוא **'טוּב חַיִּים'**. אשרינו!

ד.

בין כך האיר השחר של **יום חמישי כ"ה אלול תשפ"ה**, ודיברנו בנסיעה שצריכין להתפלל תפילת שחרית [וכשהיינו בגבול נטלנו ידינו ואמרנו ברכת השחר וקרינו את שמע, אך עדיין לא התפללנו], והאיר ה' בדעת אחד מאנ"ש לבדוק האם קרובה אלינו עיירת בעלזא - הסמוכה לגבול, ואכן בדקנו וראינו שהיא מרחק של כשעה נסיעה משם, וששנו עד מאד, ותיכף זירזנו הנהג שיסע הנה, ואכן זכינו להיכנס אל העיירה הקדושה שהילכו בה צדיקי עולם, והעמיד הנהג את האוטובוס צמוד לבית החיים שבו טמונים הצדיקים הקדושים לבית בעלזא - הרה"ק ה'שר שלום' זי"ע, הרה"ק רבי יהושע זי"ע, הרה"ק רבי ישכר דב זי"ע, והרבנית הצדקנית מרת מלכה ע"ה.

והנה ראינו מול בית החיים שעומד 'בית הכנסת אורחים', ונכנסנו לשם, ומצאנו מקוה טהרה ובית מדרש וחדר אוכל, ונתנו שבח והודיה לה' יתברך שהגיענו למקום קדוש כזה, ובו אנו יכולין להחיות נפשינו וגופינו כאחד, ואכן תיכף ומיד נכנסנו אל המקוה, ושילמנו 5 דולר בחפץ לב ובשמחה, וטיהרנו עצמנו במקוה חמה בהכנה דרבה אל התפילה, ועלינו אל הקומה העליונה להתפלל תפילת שחרית, והיתה התעוררות עצומה מאד בעת התפילה, ואמרנו פסוקי דזמרה בקול רם וכו', וכן ברכות ק"ש ושמו"ע וכו', ובפרטיות שמחנו כ"כ על שהיה שם ספר תורה, וזכינו לקרוא את קריאת יום חמישי, וגם ברכנו **"הגומל"** מתוך שמחה נפלאה ורוב תודה והודאה על שגמל ה' יתברך עמנו **'כל טוב'** כזה.

[אגב אזכיר, ששם בביהמ"ד ראיתי דבר מעניין, שמקום החזן נמוך מעט משאר רצפת ביהמ"ד, ובפעם הראשונה ראיתי כן, ונזכרתי מיד במאמר חכמינו הקדושים (מדרש תהלים, מזמור קל): **'לעולם אל יעמוד אדם במקום גבוה ויתפלל, אלא במקום נמוך ויתפלל, משום שנאמר "מִמַּעֲמַקִּים קְרָאתִיךָ ה'"**; ואחר הנסיעה ראיתי שהמשנ"ב מביא כן בשם המג"א (סי' צ סק"ה), וע"ש בפסק"ת (אות ב) שכתב למעשה דאין נוהגין כן אלא במקומות מסוימים].

קודם "עלינו" זכינו לתקוע בשופר, ושוב שוחחנו עד כמה חסדי ה' לא תמנו, וזכינו להגיע למקום כ"כ נפלא, וזוכים בו להשיב הנפש הן ברוחניות והן בגשמיות, ואיך שסובבה ההשגחה העליונה שנגיע לכאן, וכשיצאנו מביהמ"ד, עמד בסמוך רכב מסוים, ועליו היה מספר **42-95**, ואמרנו שיש בזה רמז בדיוק לענייננו, כי **42** רומז **למ"ב** מסעות בני ישראל שעוברים על כל אחד ואחד מישראל, כידוע מפי צדיקים, ואשרינו שאצלנו התקיים שיהיה המסע הזה בבחינת **95** - גימטריא **יפ"ה**, כי הגענו למקום כ"כ יפה וקדוש, ונענה אחד מאנ"ש ואמר: **"אם מו"ר שליט"א היה פה, בוודאי היה עושה על זה תורה שלימה"**... אשרינו מה טוב חלקנו!

וכל זה היה בעת הילוכינו מביהמ"ד לבית החיים, וזכינו לפקוד את ציוני הצדיקים הקדושים הטמונים שם, וכמה כפלה שמחתנו בראותנו שבשבת קודש הקרובה הוא **יומא דהילולא קדישא** של ה'שר שלום' זי"ע הטמון פה - **ז"ך אלול**, והרגשנו איך שהצדיק הזמין אותנו אליו, וידיעה זו גרמה לכולנו להתעורר ביותר לפרש שיחתנו באתרא קדישא הדין (ש"ר שלו"ם).

ה.

ביציאה מבית החיים, העמיד שם נכרי אחד עגלה רתומה לשני סוסים, והציע לנו שיעשה סיבוב בעבור תמורת כמה דולרים, והילדים צהלו ושמחו, ועלינו קבוצה גדולה על העגלה, והסוסים דוהרים כבימי קדם על אדמת-קודש זו.

ובאמת היה בזה לימוד עמוק עמוק, כי בשב"ק הקודמת, דיבר מו"ר שליט"א בצפרא דשבתא בסיפורי מעשיות מעניין האיש של הסוס המובא במעשה י"א (מבן מלך ובן שפחה שנתחלפו), שהוא רדף אחר הסוס, והסביר מו"ר שליט"א, שאכן העניין של 'רדיפה אחר הסוס' רומז לרדיפה אחר תאוות העוה"ז, כי סוס מרמז על תכלית הגשמיות וכו', אבל 'סוס' הוא גם רמז לקדושה, בבחינת (שה"ש א, ט) "לְסֵסָתִי בְּרִכְבֵי פַּרְעֹה דִּמִּיתִיךְ רַעְיָתִי", כי מילת סו"ס עולה בגימטריא פעמיים שם ס"ג (שם הוי"ה במילוי כזה: יו"ד ה"י וא"ו ה"י), והסוד בזה, שאם אדם מרגיש שהוא **ס"ג** מן הקדושה, והוא **ג"ס** (בהיפוך אתוון) במעשיו, מהי עצתו? אומר רבינו (ליקו"מ ח"ב סי' פב) על הפסוק (תהלים נג, ד) "כֻּלּוֹ **סָג** יַחְדָּו", שזה סובב על ענין חזרה בתשובה אפילו להפחות שבישראל ע"ש; וזה הסוד של פעמיים **ס"ג** - שהוא כמניין **סו"ס**, היינו שאדם מרגיש איך הוא **ס"ג** ו**נסוג** מן הקדושה, ומונח היכן שמונח וכו', והוא ג"ס, אבל אם יזכה ל"כולו **סג** יחדיו" אל הצדיק, אזי ישוב בתשובה שלימה וכו', וזה ענין **'רדיפה אחר הסוס'** בקדושה.

ואפשר לומר שזה הסוד של **שני הסוסים** שהוליכו את העגלה, שזה מרמז על הלימוד האמור של "כֻּלּוֹ **סָג** יַחְדָּו", אף אם האדם מרגיש שהוא **ג"ס** רוח רח"ל, והעניין שהיו שני סוסים, כדי שנחדיר הלימוד הזה היטב בליבנו, ויהיה "כְּפָלַיִם לְתוּשִׁיָּה" (איוב יא, ו), אמן!

ו.

משם המשכנו בנסיעתנו לכיוון 'קריה נאמנה' - עיר אומן יצ"ו, ואמרנו בדרך לעצור אצל ציון הקדוש של הבעש"ט זי"ע להתפלל שם תפילת מנחה ולהתבודד שם אצל ציונו הקדוש, ולמעשה ראינו עת דמדומי חמה עוד כשעה קודם ההגעה למעז'יבוז', ונעמדנו לתפילת מנחה על אם הדרך, וכשהגענו למעז'בוז' היה לילה, והתפללנו שם תפילת מעריב, והלכנו אל הציון הקדוש, ושם היתה התעוררות מיוחדת במינה [וכאשר מעידים הרבה, שישנה התעוררות מיוחדת מאד אצל ציון הבעש"ט הקדוש זי"ע, וידוע על אמו של רבינו הקדוש שהיתה מבלה שם הרבה בפרט בעת ההריון עם רבינו הקדוש, וכן רבינו הקדוש בעצמו, ואמר (ליקו"מ ח"ב סי' קט) שטוב מאד להיות שם על קברו, והוא קדוש בקדושת ארץ ישראל, והוא תיקון לפגם הברית; וזה בדיוק עניינא דחודש אלול שאנו עומדים בסופו, שאז זוכים ל"ומל ה' אלקיך א"ת ל'בבך ו'את ל'בב זרעך" (עי' ליקו"מ ח"א סי' קמא)], והיו שם כאלה שנראים כרחוקים וכו' אבל מלאים בדמעות של תפילה ותחינה לתשובה שלימה, וגם ניגנו שם את הניגון הידוע המיוחס להבעש"ט הקדוש, ואי אפשר לתאר עלי גיליון גודל ההתעוררות שהיתה שם!

ד.

אחר כארבע שעות של נסיעה, הגענו אל הכניסה לעיר **אומן** יצ"ו, ושם בכניסה עיכבו אותנו השוטרים כשעתיים בשביל בדיקה של המזוודות והדרכונים וכו', ובינתיים ניגשו אלינו מקומיים כדי להציע שירותי מוניות וכו', והתקשו לדבר בלשוננו, אלא חצאי מילים, ואז הגיע אחד שנראה כמותם, והחל לדבר עמנו כרגיל... וכשהבענו בפניו תמיהתנו על ששולט כ"כ בשפה העברית, ענה ואמר: **"שכחת! לא עברית! לשון הקודש!"...**

והתעוררנו מזה מאד, איך שאפילו אחד כזה מודה ואומר שישנו הבדל גדול בין שתי השפות הללו, וכמבואר ב'אשר בנחל' (מכתב ט' תתקלט) בזו הלשון: **'וְצָרִיכִים מְאֹד לִשְׁמֹר כְּשֶׁשּׁוֹאֲלִים אוֹתְךָ אִם אַתָּה מְדַבֵּר "עִבְרִית", תֹּאמַר תֵּכֶף וּמִיָּד: לֹא! אֲנִי מְדַבֵּר רַק לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ! כִּי בֶּאֱמֶת הַשָּׂפָה חִבֵּר רָשָׁע אָרוּר, טָמֵא מְטֻמָּא, שֶׁאָכַל בְּפַרְהֶסְיָה בְּיוֹם הַכִּפּוּרִים לְהַכְעִיס, כַּיָּדוּעַ לַכֹּל, וְגַם כָּתַב אֶת הַשָּׂפָה בְּשַׁבָּת בְּרִישׁ גְּלֵי, וְלָכֵן אֵין לָנוּ עִם הַשָּׂפָה הַזּוֹ וְלֹא כְּלוּם, אֲנַחְנוּ אֵינָנוּ מְדַבְּרִים עִבְרִית, אֲנַחְנוּ מְדַבְּרִים רַק לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ, וְזוֹ דַּרְכִּי לוֹמַר תָּמִיד לְאַחֵינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַסְּפָרַדִּים מֵעֵדוֹת הַמִּזְרָח, כְּשֶׁשּׁוֹאֲלִים אוֹתִי אִם אֲנִי מְדַבֵּר עִבְרִית, אֲנִי אוֹמֵר: לֹא! אֲנִי מְדַבֵּר רַק לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ, וְיֵשׁ בָּזֶה הֶפְרֵשׁ גָּדוֹל'**; עכ"ל.

ה.

תהילה לא-ל חי, נכנסנו לאומן בשעה 3:00 לפנות בוקר, וניחן את פני העיר - **ערב שבת קודש פרשת נצבים [באומן] כ"ו אלול תשפ"ה**, והיינו מותשים מאד מן הדרך הארוכה, והגעתי אל 'קלויז מוהרא"ש' לחדרי - מספר 17, כמניין **'טוב'** (עי' לעיל אות ג'), ונשאתי תפילה שאזכה להתעורר לאמירת קריאת שמע דשחרית בזמנה - על אף העייפות הגדולה, ואכן התעוררתי כעשר דקות קודם השעה 9:00, ותיכף ומיד נטלתי ידיי וקריתי את שמע, ואח"כ נחתי מעט - וקמתי בזריזות וטבלתי עצמי במקוה של ה'קלויז' הקדוש, וכמה עלינו להודות להקב"ה על שזכינו למקום כ"כ קדוש ונפלא סמוך ונראה לציון רביה"ק, ולא לשכוח לתן תודה והודאה למורינו עט"ר שליט"א, שמקימו במסירות נפש של ממש, יתן לו הקב"ה כוחות אדירים לברך על המוגמר, ולראותו עומד על תלו ברוב יופיו ותפארתו, אמן ואמן!

בבוקר, אחר הסליחות ליום שישי, נכנס

מורינו שליט"א מבקר בחדרי הלינה את אחד מאנ"ש שהגיע במסירות עצומה לקיים רצון רביז"ל עם שברים בשתי רגליו

מוצאי שב"ק פרשת נצבים

מו"ר שליט"א לדירתו הסמוכה להכין עצמו לתפילת שחרית. בתפילת שחרית ל"א תחנון - כמנהגו מדי יום שישי, וגם הכהנים לא עשו 'ברכת כהנים' (אלא רק בשבת קודש ובימי ראש השנה הקדושים).

ט.

אח"כ זכיתי לילך את הציון הקדוש, ונתתי פרוטה לצדקה ואמרתי העשרה מזמורי תהלים הקדושים והתבודדות אצל הציון הקדוש, ולאחמ"כ ירדתי אל ה'קלויז', והנה מו"ר שליט"א עומד בפתחו, ותיכף שראני אמר "שלום עליכם", ושאל מתי הגענו, ואמרתי: לפנות בוקר, וענה ואמר שהיתה שיחה אתמול בערב **"לשם 'אשי ישראל'"**, ואמרתי ש"אשי ישראל" עומד בדיוק בגילון **תפ"ה**, והתפעל מאד [והוא מספר הסוד של תיקון הכללי - עי' תורה ר"ה], ואמר שלא התכוון לכתבו עתה - כי אכן עוד מעט שבת קודש, וגם שמע שאין אצלי המחשב, אלא התכוון לשמור השיחה ולהכינה על שנה הבאה בס"ד, כה יתן ה' את החיים וכה יוסיף.

אח"כ עלה לקומות החדרים, ושמחו אנשי שלומינו מאד לראות זיו פניו הקדושות, והדגיש כמה וכמה פעמים, שכשנמצאים ב'קלויז' - זה ממש כמו שנמצאים על הציון הקדוש, ואמר: **"בלי חקירות ובלי פלפולים! לא צריכים לדחוק ולדחוף וכו', נמצאים פה - זה כמו שנמצאים על הציון הקדוש ממש!"...**

ולאחד שהיה בקומה השניה של החדרים - שהיא הקומה הרביעית של הבניין [כי יש הקומה של המקוה, ובית המדרש, ואח"כ שתי קומות של החדרים (לעת עתה, יהי רצון שנחזה כבר בבניין עשרת הקומות לכל הפחות)], ענה ואמר: **"קומה רביעית - זה לא סתם"...** כאומר שיש דברים בגו, וכרגיל על לשונו שמספר **ארבע** הוא מספר חשוב מאד (עי' ספר 'דרכי איש', חלק א', ערך **'דל"ת'**). גם ענה ואמר לאחד מאנ"ש שהיה במרפסת החדר: **"פה אתה יכול להיות ערליכע אידי! אתה יכול להתבודד הרבה כמו ביער"**... כי מן המרפסת הזאת רואים הרבה עצים שישנם ממול (לא לכיוון הציון הקדוש, אלא לכיוון השני), ואמר לו שיכול להתבודד שם הרבה מאד...

גם עורר אותנו אז מאד על הפצה, ואמר שצריך להגיע מן הדפוס אלפי קונטרסי **"ראש השנה מאיר ושמח"**, ושנראה להפיצו בין הבאים לציון הקדוש, ואכן היתה ב"ה הפצה חזקה מאד מאד; אשרינו שזכינו!

י.

חסדי השם יתברך, זכינו לשבות **שבת קודש** אצל רבינו הקדוש, במחיצתו של מורינו עט"ר שליט"א, והתפללנו התפילות ואכלנו הסעודות עמו נ"י מתוך שמחה ולימודים חיים, ודיבר הרבה מגודל המעלה שלנו להיות אצל רבינו ז"ל בשבת קודש, שהיא כמו שבע תעניות משבת לשבת, והסביר כי "עונג שבת כאלף תעניות" (מדרש), ורבינו מלמד אותנו מהי מעלת אכילת שבת קודש (תורה נ"ז ועוד), ואמר לנו שאין אנו צריכים להתענות, ולהיות חזק בהתבודדות, ולהפוך כל הגשמיות לרוחניות אלקות, ואמר שאנחנו צריכים להודות הרבה להקב"ה שאנחנו זוכים להיות אצל רבינו הקדוש כאן באומן.

אחר תפילת שחרית של שבת קודש נערך קידושא רבה ודיבר ממעשה י"א, היכן שאנו אוחזים, שאדם היער עורר את בן המלך האמיתי להפסיק מלרדוף אחר העוונות וכו', ודיבר מו"ר שליט"א דיבורים נוראים ונפלאים, ובאו על מקומם בס"ד בפירוש 'בתוך הנחל', קחם משם. גם בשל"ס דיבר תורה נפלאה, והוקלטה בס"ד, יען כי נאמרה אחר זמן רבינו תם.

> "העם שבשדות" - שאמנם עתה הם רחוקים בגשמיות מן הצדיק באופן פיזי, אבל הם מצייתים אותו וזוכים ללכת להתבודדות בשדה, אזי הם "בכלל הברכה" של הצדיק, ואשרי להם!

יא.

יום א' פרשת וילך כ"ח אלול תשפ"ה - זכינו לומר סליחות קודם שחרית, ואח"כ תפילת שחרית עם מו"ר שליט"א. אחר מנחה מסר שיחה נוראה ונפלאה מאד מענינא דיומא - ערב ראש השנה, הכנה נפלאה מאד מאד, ואח"כ התפללנו מעריב, ולאחמ"כ עלה לציון הקדוש. סליחות **'זכור ברית'** אמרנו באשמורת הבוקר של **יום ב' ערב ראש השנה תשפ"ו**, ולאחמ"כ תפילת שחרית, ומעמד פדיון נפש.

מו"ר שליט"א נכנס אל הפדיון בפנים מאוימות, והתיישב על מקומו וסימן להשקיט הרעש, ומסר שיחת תוכחה מעניין השמירה על הילדים פה באומן וכו', והוכיח על כך מאד עד שהתבטא: **"פדיון נפש אתם רוצים?!"**... ואמר שרבינו אומר בפירוש בספר המידות (תשובה פד): 'תיקון הגוף קודם לתיקון הנפש'; ואיך לא שומרים על הילדים בפרט בבניין הקדוש שלנו?!... וסיים דבריו בפסוק **"וְהוּא יִפְדֶּה אֶת יִשְׂרָאֵל מִכֹּל עֲוֹנֹתָיו"** (תהלים קל, ח), אמן!

יב.

ימי ראש השנה הקדושים - התפללנו תפילת מנחה האחרונה של השנה בהתעוררות גדולה מאד. אח"כ אמרנו פיוט "אחות קטנה" הנוראה, ותפילת מעריב דליל ראש השנה. הקהל הגדול עבר לפני מו"ר שליט"א לברכת **"לשנה טובה תכתב ותחתם לאלתר לחיים טובים ולשלום"**, ולאחמ"כ ירדנו אל סעודת יו"ט בחדר האוכל.

בעת הסעודה עסקתי בלימוד מסכת ר"ה, וכן אמרתי את פרק א' של משניות ר"ה, ולמחרת זכיתי לקום קודם אור היום, ולהמשיך בלימוד המסכת, והייתי גם בציון הקדוש, ואכן זכיתי לעשות סיום מסכת בעת סעודת היום.

קודם סיום המסכתא, אמרתי ליושבי השולחן חידוש נפלא ששמעתי בדרך הלוך מפי אחד מאנ"ש, גבי המובא בסוף המסכת בעניין 'ברכות כהנים', שהעם העומדים אחר הכהנים - לא היו בכלל הברכה, אך אותם שבשדות - אכן זכו להיות בכלל הברכה, ולכאורה יפלא, הלא אלו עומדים בתוך בית המדרש, ואלו רחוקים בשדה, ומה ההבדל ביניהם? אלא יש לומר, דזה סובב והולך על ענין התקרבות לצדיקים והביטול אליהם, כי כהן רומז להצדיק, שהוא תמיד משפיע מברכתו על העם, אבל אם עומדים 'אחר הכהן', ולא רוצים לבטל עצמם אליו ולהכניע עצמם - אזי אינם בכלל הברכה אף שנמצאים באותו בית המדרש... משא"כ "העם שבשדות" - שאמנם עתה הם רחוקים בגשמיות מן הצדיק באופן פיזי, אבל הם מצייתים אותו וזוכים ללכת להתבודדות בשדה, אזי הם "בכלל הברכה" של הצדיק, ואשרי להם!

ואז אמרתי להם, שלא לחינם בזה מסתיימת מסכת ר"ה, כי כל העניין של ר"ה הוא ענין של אמונת חכמים, וכידוע שבתורה הקדושה כתוב רק שתי פעמיים ענין של "זכרון תרועה" "והעברתם שופר", וכל העניין של יום הדין וספרים שנפתחים וכו' וכו' הכל קיבלנו מהחכמים והצדיקים, על אחת כמה וכמה בתור תלמידים של רביז"ל, שמטלטלים עצמנו בטלטול הקשה להגיע לרביז"ל על ר"ה שציווה עלינו לבוא אליו, בוודאי שאצלנו כל הראש השנה הוא חטיבה אחת של אמונת חכמים, א"כ שפיר זהו הסיום של המסכת של ראש השנה - שצריכים להתבטל אל הצדיקים, ועל ידי זה זוכים לקבל ברכתם נאמנה. אשרינו שזכינו!

יג.

בשני הימים, קודם התקיעות, דיבר מו"ר שליט"א דיבורי קודש מעוררים מתוך בכיה של גילה, וביום הראשון פתח ואמר, שעתה אנחנו נמצאים בזמן מעולה מאד - תקיעת שופר, שבו יש כח מיוחד לכל אחד ואחד לחדש עצמו לגמרי כתינוק שנולד דמי, שזהו סוד השופר - שהוא כמו בקבוק של תינוק, ששמים את זה בתוך הפה, והרי תינוק הוא לא יכול לדבר, אלא רק בוכה ועושה קולות, אותו דבר נעשה על ידי השופר, שמוציא קולות של תקיעות ושברים ותרועה, וזה כבר מעלה את כל הרצונות

והכיסופים שלנו והרהורי התשובה שלנו מעלה מעלה, והזכיר מאמרם ז"ל על המקדש אשה על דעת שהוא צדיק גמור - מקודשת, שמא הרהר תשובה, הרי רואים מהי מעלת הרהור תשובה, ועיקר התשובה היא - לשכוח מן הכל, אני נולדתי מחדש! זה לא אני! עכשיו נולדתי! וכפל ושילש הדברים - להתחדש לגמרי כתינוק שנולד.

ביום השני הזכיר דבר נפלא מאד, דהנה היום הראשון של ר"ה הוא יום בריאת אדם הראשון, אך אז נעשה מה שנעשה, והיה חטא עץ הדעת, ונכנסה שבת קודש, ואיתא בזוהר: "שבת אגין עלוהי" - שבת הגנה עליו, וזה היום השני של ראש השנה, שהיא השבת קודש, שבכוחה זוכים להיות מוגנים ושמורים. והסביר, דהנה תינוק קודם שהוא נולד, מראים לו את הכל - מלמדים אותו הכל ומגלים לו את הכל (ע' ליקו"מ ח"א סי' קפח), וכשהוא נולד - משכיחים ממנו את הכל, ואיננו יודע מאומה, ושכחה הרי היא אבידה (כמבואר שם בדברי רבינו ז"ל), וזה בדיוק מה שנעשה עמנו - שנולדנו מחדש ביום הראשון של ר"ה, אבל שכחנו את הכל... איבדנו הרבה אבדות... ומגלה רבינו: היכן נמצאות האבדות? אצל הצדיק! ועל זה באנו לרבינו הקדוש - שיחזיר לנו את האבדות שאיבדנו, וזה ענין 'שלום זכר' שעושים לתינוק אחר שנולד - לנחם אותו, איך? על ידי שיתקרב אל הצדיק, ועל כן עושים זאת דייקא בשבת, כי הצדיק הוא שבת קודש, וזה היום השני של ר"ה - שהוא השבת קודש שהגנה על אדם הראשון, וזה מתקיים אצל כולנו, ומה עלינו לעשות? לבוא לרבינו בתמימות ופשיטות ולבקש: **"רבי, תחזירו לי את האבדות שלי!"** כי צריכים לדרוש את האבדה כדי שהיא תחזור לאדם.

ו'אבדה' כולל את הכל - ראשית: ענין של קדושה, שאדם מאבד את הקדושה, כל התורה והתפילה והמצוות וכו', וכן ענין של זיווג - ענין של אבדה, כדרך אדם שמחזר אחר אבדתו, וכן שלום בית נכלל בזה, כי מה יועיל למצוא שידוך אם אין שלום בית? הלוא זו אבדה יותר גדולה... [כך אמר מו"ר שליט"א]. ועל זה באים אל הצדיק ומבקשים שנזכה שיוחזרו לנו כל אבדותינו.

וענה ואמר: **אנחנו לא אשמים באבדות שלנו! זה הכל הס"מ היצר הרע! "אַרְמִי אֹבֵד אָבִי" - הוא הרמאי שגרם לנו כל האבדות האלו! ובכח הצדיק נזכה שיוחזר לנו הכל, וניווושע בכל הישועות שאנחנו צריכים!**

ואמר שזה כל הסוד של תקיעת שופר, שאז זוכים למצוא את האבדות, וכמ"ש (ישעיה כז, יג) "וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יִתָּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל וּבָאוּ הָאֹבְדִים בְּאֶרֶץ אַשּׁוּר" וגו', כי בשמים יש "שופר גדול" שבכוח תקיעתו זוכים למצוא את כל האבדות, וזה מתקיים על ידי שאדם מגיע אל הצדיק בתמימות ופשיטות, ודורש ומבקש את אבדותיו, ואזי יזכה שיוחזר לו הכל, ויזכה לתשובה שלימה, אמן סלה!

יד.

בבין השמשות של היום הראשון, אחר אמירת 'תשליך', אמר תורה נפלאה מלימודי רבינו הקדוש - ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן מ"ו, מעניין שיש מניעות לפני האדם וכו' וצריך לב אמיץ וחזק ולדעת שאפשר להחזיק מעמד, ואיך? ע"י "שְׁמַע יְיָ קוֹלִי אֶקְרָא" ר"ת 'קשיא', שזהו סוד היום הראשון של ר"ה - דינא 'קשיא', וקישר זאת לעניין חטא אדם הראשון שהיה ביום הראשון של ר"ה, שעליו היה לקיים זאת - לצעוק להקב"ה, ולדעת שאפשר להתגבר על זה, יש לו כוחות, ומי מגלה לנו זאת? רבינו הקדוש, שנשמתו לא אכלה מעץ הדעת, וממילא ממנו אנו מקבלים את הלימודים הקדושים הללו איך זוכים להחזיק מעמד בהכל וכו'.

ביום השני, דיבר לא בארוכה, יען כי רובם צריכים לצאת תיכף ומיד אל הדרך חזרה, כי השנה הזמן קצר - כי סמוכים לשבת קודש, ואכן סיים את הדרשה **חמש דקות קודם זמן רבינו תם**, ודיבר מה אנחנו לוקחים איתנו מהיריד הקדוש שהיינו בו, איך אנחנו לוקחים את רבינו איתנו, ומתחילים לציית את רבינו בתמימות ופשיטות גמורה - תורה, תפילה, שלום בית, חינוך ילדים, קיום המצוות, שמחה ואמונה. אחר הדיבורים הקדושים היו ריקודים קדושים במשך חצי שעה על גודל הזכות שזכינו להיות אצל רביה"ק על ימי ר"ה הקדושים, ואמר בפירוש: **"מי שהיה אצלי על ר"ה ראוי לו לשמוח מאד מאד!"** ועשו מעגל גדול מאד בכל בית המדרש, ואחר ששרו כמה וכמה ניגונים, החל מו"ר שליט"א בעצמו בניגון **"לְעֹשֵׂה נִפְלָאוֹת גְּדֹלוֹת לְבַדּוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ"** מה שאנחנו שרים בימי פסח הקדושים, ובעיקר בליל הסדר, וכנראה להודות להקב"ה על הבנין הקדוש ועל הנפלאות הגדולות שעשה עמנו בנסיעתנו וכו' [ואכן בפסח האחרון דיבר על הקשר בין פסח לימים נוראים, ולא לחינם שנשרנו זאת כ"כ הרבה במוצאי ר"ה... ע' במה שכתבתנו שם], ושרנו את זה פעם אחר פעם וכו'. אח"כ התפללנו תפילת מעריב, ועשה הבדלה, וברך את כל הקהל הקדוש לנסיעה טובה.

טו.

זכיתי לחטוף טבילת מקוה קודם היציאה לנסיעה חזור, וכן רצתי אל הציון הקדוש לומר שוב תיקון הכללי ולהתבודד, ובשעה 11:00 יצאנו אל הנסיעה הקדושה לארץ ישראל, מלאים וגדושים בהשפעות טובות ונפלאות. תיכף ביציאה שמעתי אחד אומר לחברו בהתלהבות: **"תסתכל על האוטובוס הזה!"** ומיד גם הסתכלתי, וראיתי שהמספר של האוטובוס הוא **148** כמנין שמו הק' של רביז"ל, וכמו זועק וצועק מה ששמענו עתה מפי מו"ר

היו כמה שהתחילו לעשות ריקוד עם הניגון הנ"ל "לְעֹשֵׂה נִפְלָאוֹת גְּדֹלוֹת לְבַדּוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ", והיו אלו שהתווכחו עם השוטרים וכו', ואנכי הלכתי אל הצד והתחלתי להתפלל שנזכה להספיק הטיסה

שליט"א: **"אמנם אנחנו חוזרים בחזרה, אבל לוקחים את רבינו הקדוש איתנו הביתה לכל השנה כולה!"...**

בנסיעה, היו לנו ניסים ונפלאות עצומים מאד, כי הגענו אל הגבול בשעת נץ החמה, אבל היה עומס עצום של כלי רכב רבים מאד מאד, ונסענו לגבול אחר, ושם לא היה כ"כ הרבה רכבים, אך מחמת שהיו ארבעה גבולות - עברנום לגמרי רק בשעות הערב... כי יצאנו מאוקראינה, ונכנסנו למדינת מולדובה, ושם נסענו על שבילי עפר עם בורות וכו' וכו', עד שהגענו אל גבול היציאה ממולדובה, ושם התעכבנו עוד כמה שעות בתור וכו', ואח"כ נכנסנו למדינת רומניה, ובכל גבול בודקים את המזוודות וכו' וכו', ולקח שעות ע"ג שעות.

טז.

וזה היה רוב **יום חמישי ג' תשרי צום גדליה** - עד שלעת ערב זכינו לחצות את הגבול עם רומניה, ולהתחיל הנסיעה לעיר בוקרשט, ובאמצע הדרך שברנו את הצום עם כמה מיני מזונות ומעט מים וכו', ויען שהשעה הייתה כבר מאוחרת, התפללתי שנזכה להספיק את הטיסה, כי שעת ההמראה היא 1:20 בלילה, והרי צריכים להגיע כשעה קודם לכן לכל הפחות, ואכן הגענו קרוב לשעה 12:00, אך הנהג תעה בדרכו וכו', ובילינו שם איזו שעה רק בתוך העיר - כדי להיכנס לשדה התעופה, ועד שהגענו אל שדה התעופה, עצרו בעדנו השוטרים, ולא הסכימו שניכנס, וטענו שיש עומס וכו' ואין טיסות וכו', ואנחנו יודעים שבעוד כמה דקות כבר עלולים לפספס את הטיסה ח"ו, והלא כבר **ערב שבת קודש** עתה, ומה עושים?... והיו כמה שהתחילו לעשות ריקוד עם הניגון הנ"ל **"לְעֹשֵׂה נִפְלָאוֹת גְּדֹלוֹת לְבַדּוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ"**, והיו אלו שהתווכחו עם השוטרים וכו', ואנכי הלכתי אל הצד והתחלתי להתפלל שנזכה להספיק הטיסה, וכפלתי ושילשתי הדיבור, עד שהחליטו כמה מהקבוצה לפרוץ הדרך ולרוץ אל תוך שדה התעופה, ואכן הצטרפתי אליהם, מתוך מלמולי תפילה שנזכה להגיע ולהספיק וכו', ואף שהשוטרים הביאו 'תגבורת'

בהתרת נדרים לאחר שחרית ערב ר"ה

בפדיון נפש

ריקודים והבדלה במוצאי ר"ה

וכו', וצעקו ורדפו אחרינו, אנחנו המשכנו ורצנו אל תוך שדה התעופה, והנה אנו רואים קבוצה גדולה מאד של אנשים שמוכנים בכל רגע לרכוש את כל כרטיסי הטיסה שלנו - כי היינו באיחור גדול, והתברר שאם היינו מגיעים ח"ו דקות אחדות לאחמ"כ - כבר היו נאבדים הכרטיסים ח"ו, וב"ה שנתן העצה בלב החברים לעשות כנ"ל, והיו לנו ניסים ונפלאות עצומות, ובמהירות רבה עשינו צ'ק-אין, ואצנו רצנו אל הבדיקות שעושים, ותיכף הגענו כבר לעלייה למטוס, ושם נעמדנו לתפילת מעריב, **ואי אפשר לתאר על הכתב את גודל ההתרגשות והשמחה שהיתה לנו בכל העת על גודל הנס הנורא שראינו במו עינינו, ונתנו שבח והודיה להשם יתברך, ושוב שרנו "לְעֹשֵׂה נִפְלָאוֹת גְּדֹלוֹת לְבַדּוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ" מתוך שמחה עצומה ושיר ושבחה למלך א-ל חי וקיים!**

יד.

ואכן, חסדי השם יתברך, בתוך דקות ספורות כבר ישבנו על המטוס, וזכינו לטוס לארץ הקדוש, וכשירדנו מן המדרגות, ונשמנו אוירא דארץ ישראל, שוב נתנו שבח ותהילה להשם יתברך, ונישקנו אדמת קודש של ארץ ישראל, ושוב ושוב אמרנו תודה רבה להקב"ה - בתמימות ופשיטות גמורה, וזכינו להגיע ליבנאל עיר ברסלב, עיר שומרי הלשון, עיר השמחה, בסביבות השעה 8:00 של **ערב שבת קודש פרשת וילך תשפ"ו**, מתוך שמחה וחדוה, ואחר כשעתיים חטפתי טבילת מקוה והזדרזתי אל השטיבל לומר סליחות עם מו"ר שליט"א ולהתפלל תפילת שחרית.

אחר תיקון הכללי, הסתובב אלינו מו"ר שליט"א - והיינו כמה שזכינו לחזור מאומן, ועוד כמה שנשארו ביבנאל ונבצר מהם להגיע לאומן, וברך בברכת **"ברוכים הבאים וברוכים הנמצאים"** - הן אלו שחזרו מהנסיעה והן אלו שנמצאים כאן. וענה ואמר: **"אֵלּוּ שֶׁנִּשְׁאֲרוּ כָּאן - שֶׁלֹּא יִהְיוּ בַּחֲלִישׁוּת הַדַּעַת לְרָגַע! וְאָכֵן, מִי שֶׁאֶפְשָׁר לוֹ לַעֲסֹק בְּלִמּוּד אֶת הָעִנְיָן שֶׁל הַנְּסִיעָה לְצִיּוּן רַבֵּנוּ - שֶׁיִּתְעַסֵּק בָּזֶה כְּבָר מֵעַכְשָׁו! כְּבָר כְּבָר! רַבֵּנוּ מְחַכֶּה שֶׁנַּחֲזֹר אֵלָיו! רַבֵּנוּ אָמַר בְּפֵרוּשׁ** (שִׂיחוֹת הָרַ"ן, סִימָן רטו): **'תַּכְלִית כְּשֶׁחוֹלְלִין וְעוֹבֵר רֹאשׁ הַשָּׁנָה, אֲנִי מַטֶּה אָזְנִי וְשׁוֹמֵעַ אִם מַכִּין בַּכֹּתֶל לְעוֹבֵר לִסְלִיחוֹת לַשָּׁנָה הַבָּאָה'; אֲז צְרִיכִים כְּבָר עַכְשָׁו לַעֲסֹק בָּזֶה! לֹא לִדְחוֹת אֶת זֶה! מִי שֶׁאֶפְשָׁר לוֹ לַעֲסֹק בָּזֶה - עַכְשָׁו! אַל תִּדְחֶה אֶת זֶה! אִם אֶפְשָׁר - אֲפִלּוּ הַיּוֹם"...**

והוסיף ואמר, שאלו שהיו כאן - בוודאי היו אצל רבינו, וכמו שדיברנו בסיפורי מעשיות (מעשה י"א), שהציון של רבינו ז"ל עומד באוויר, ואם הוא עומד באוויר - זה לא מצומצם, וביותר בארץ ישראל, ובפרט ביבנאל, זה אצל רבינו ממש!

וחתם דבריו הקדושים: **"הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא יַעֲזֹר שֶׁפָּעֲלֵנוּ שָׁנָה טוֹבָה לְכֻלָּם בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם, שָׁתְּהֵא שָׁנַת גְּאֻלָּה וִישׁוּעָה!"**.

לאחמ"כ התיישב במקום לימודו, וניגשתי ונתתי על פדיון, ואמרתי שזה אחר כל הניסים והפלאות שהיו עמנו, ונישקתי ידו הקדושה.

טו.

לאחמ"כ עליתי אל הציון הקדוש להודות למוהרא"ש הקדוש זי"ע על הכל, ולספר שקיימנו מה שציווה עלינו קודם הסתלקותו - שנהיה חזקים בהנסיעה לרבינו ז"ל על ר"ה, וגודל הניסים והנפלאות שהיו לנו, ושנזכה לשנה טובה ומבורכת, שנת גאולה וישועה, וכמו שאמר מו"ר שליט"א: תְּ'הֵא שְׁ'נַת פְּ'אֵר וְ'יִפְ'יָ, תְּ'הֵא שְׁ'נַת פְּ'דוּת וְ'הַצָּלָה, תְּ'הֵא שְׁ'נַת פְּ'רוּ וּ'רְבוּ, תְּ'הֵא שְׁ'נַת פַּ'רְנָסָה וְ'כַלְכָּלָה, הן ברוחניות והן בגשמיות, אמן כן יהי רצון!

שמחת התורה

מורינו שליט"א בשמחה של מצווה עם חוברת **בי"ת נצחי** (לימוד יומי של **ב'**בלי **י'**רושלמי **ת'**וספתא) ומסכת סוכה בבלי ירושלמי תוספתא, בעת ההקפות שניות בהיכל מוהרא"ש.

לחיים

במוצש"ק פרשת לך לך, התקיימה במעונו של מו"ר שליט"א שמחת הלחיים לנכדתו, בת חתנו הרה"ח ר' אלימלך מאיר נחמן שארף שליט"א, עם הבה"ח חיים נחום קארנבלי נ"י.

התחנני בבקשה

אנ"ש בראשות מורינו שליט"א מצטרפים מיבנאל עיר ברסלב בשידור חי לעצרת תפילת הרבים למען התורה ולומדיה שהתקיימה בירושלים עיה"ק.

התם הקדוש

מעשה מ'חכם ותם' עם שיחותיו הנפלאים של מורינו הרה"צ שליט"א חיזוק לעובדא ולמעשה בדרך התם הקדוש, יצא לאור עולם.

גן עדן

שלט מאיר עינים נתלה ב'גן הגורן' - הפארק הגדול והמרכזי ביבנאל עיר ברסלב, לעורר על שמירת הלשון ולזכות על ידי כך לחיי גן עדן בזה העולם.

פתיחת הזמן

מורינו הרה"צ שליט"א בשיחת פתיחת זמן החורף ב'כולל מוהרא"ש'.

ישועתך קרובה

אני חייב לספר לך משהו, יש לך כמה דקות?" פנה אלי אדם באמצע הפצה.

בשמחה, לקחתי הפסקה מההפצה שכבר התחלתי שעות קודם לכן, ואחרי לגימה משתיה קרה, פתח הלה:

עבדתי בחנות באזור מגורי, המשכורת היתה טובה, העבודה התאימה לי, השעות היו נוחות - הייתי בא בבוקר עוזב אחר הצהרים לבית מדרש לשיעור תורה, חיים רגועים, וכלכלתי את משפחתי יפה ב"ה.

'יום בהיר אחד' כמו שאומרים, ניגש אלי בעל העסק, ובפנים מכורכמות הודיע לי:

"דוד, אני מעריך מאד את מסירותך, אבל המצב בעסק קשה, אני רואה שלא אהיה מסוגל יותר לשלם את משכורתך", במילים אחרות: הנני מפוטר, מכאן ואילך עלי לחפש עבודה אחרת להשביר את משפחתי לחם...

חריקת הדלת של החנות, אחרי שיצאתי ממנה בפעם האחרונה, היתה צורמת מדי, חרדה אדירה אפפה אותי, והפכה את הצעדים הביתה לכבדים מנשוא, איך אבשר זאת לאשתי?...

מרוב שהייתי המום מאיבוד העבודה מיום אחד למשנהו, לא התפניתי אפילו לבדוק ולחפש מה אני כן יכול לעשות מעכשיו, נכנסתי למיטה בדכאון כבד, שרק גבר מיום ליום.

עד שבקושי יצאתי להניח תפילין פעם ביום ולאכול משהו.

אשתי, שגם עליה נפלו הדברים כרעם ביום בהיר, ניסתה בכל כוחה לעודד אותי, לומר לי שאצליח לקום ולמצוא עבודה אחרת, אבל ללא הצלחה, ריחמתי עליה מאד - כעת התחילו כבר לבוא התראות ניתוק על חשבונות שלא שולמו בזמן, ובכסף האחרון שעוד איכשהו הצליחה לגרד - בקושי היה מספיק לשכר דירה של חודש אחד. הבית התפרק לה מול העינים, אך הייאוש כבל אותי בשלשלאות ברזל כבדות.

יום אחד בלכתה ברחוב, היא ראתה מישהו כמוך, עומד ומציע לאנשים לקנות חוברת.

היא ניגשה, נתנה מטבע לצדקה וקיבלה ספרון עם הכותרת "ישועתך קרובה".

המילים מתחת לכותרת שבו את עיניה: "יכניס בטחון בלב כל בר ישראל, איך שיחזק את עצמו בכל מה שעובר עליו, ואל יפול בדעתו כלל, רק יבטח בו יתברך, וידע שישועתו קרובה לבוא - אם לא ייאש עצמו", אוי ריבונו של עולם, האם פה אמצא מזור ועצה למשפחתינו המתפרקת?...

היא קראה בו מעט במקום ואחר כך מיהרה לחזור הביתה.

היא פתחה באחת את החלון של החדר החנוק שם ישבתי, ונתנה לי את הקונטרס: "את זה אתה חייב לקרוא!".

מרוב רחמנות עליה הסכמתי.

"צָרִיךְ שֶׁתֵּדַע, אָהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, כִּי עִקַּר הַיְשׁוּעָה לָאָדָם הִיא, עַל־יְדֵי שֶׁיְּחַזֵּק אֶת עַצְמוֹ לְקַוּוֹת תָּמִיד אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וּלְבַל יִדְחַק אֶת הַשָּׁעָה, וּכְכָל שֶׁיִּתְגַּבֵּר עַל עַצְמוֹ לִהְיוֹת סָבְלָן, עַל־יְדֵי־זֶה תִּתְקָרֵב יְשׁוּעָתוֹ בְּיוֹתֵר, כִּי עַל יְדֵי הַתִּקְוָה וְהַבִּטָּחוֹן בְּעַצְמוֹ תִּצְמַח יְשׁוּעָתוֹ בְּקָרוֹב!"

> חריקת הדלת של החנות, אחרי שיצאתי ממנה בפעם האחרונה, היתה צורמת מדי, חרדה אדירה אפפה אותי, והפכה את הצעדים הביתה לכבדים מנשוא, איך אבשר זאת לאשתי?...

המילים הרחמניות האלו, היו בדיוק כמו פיסת פאזל שנכנס לחור הגדול שנפער לי בלב, נראה כי מישהו כתב אותו במיוחד למצבי. ערימות של ייאוש קודר נשטפו ברגעים האלו בו עיני היו דבוקות לדפיו של הספרון.

יומיים שלמים אחזתי את הקונטרס, קראתי אותו כמה פעמים, ובדיוק כמו שמדריך שם מחבר החוברת - התחלתי לדבר עם השם יתברך, כי "וְתֵדַע שֶׁאֵין מִי שֶׁיַּעֲזֹר לְךָ - רַק הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא בְּעַצְמוֹ"...

קיבלתי כוחות מחודשים לעשות מה שצריך, הבנתי שכל הדכאון הזה - הוא הצרה האמיתית, אדם שיש בו דעת, מוצא תמיד את הדרך להתחזק ולשמוח ולעשות מה שהוא כן יכול לעשות.

אחרי כמה ימים של דיבורים להשם ויציאה מכלא הייאוש, צלצל הפלאפון שלי. בקו השני היה בעל העסק בה עבדתי.

"תגיד דוד, מה איתך, כבר מצאת עבודה אחרת?"

"בנתיים לא" עניתי.

"מצוין" לא הסתיר את התלהבותו, "אחרי כמה חדשים קשים, בהם כמעט הגעתי לסגירת העסק, ב"ה לאחרונה התחיל המצב להשתפר, הזמנות חדשות מגיעות, אין לי מושג מה פתאום השתנה, אבל אני צריך אותך לעסק"...

11 דף בבית ליד

"ויקרו **רצון מלפניך שתשים דמעותינו בנאדך להיות, ו-ת-צ-י-ל-נ-ו מ-כ-ל ג-ז-ר-ו-ת ק-ש-ו-ת א-כ-ז-ר-י-ו-ת, כ-י ל-ך ל-ב-ד ע-י-נ-נ-ו ת-ל-ו-י-ו-ת!**

רבי רבבות החרו אחרי הבעל תפילה, המוני עמך בית ישראל, זועקים את זעקת התורה הקדושה מתוך עומק הלב אל רחובות ירושלים. לא שייך לתאר, לא שייך להסביר - נשמות ישראל מכל העדות המרכיבות את כלל ישראל, בשעריך ירושלים, בקול זעקה ושוועה לפני כסא הכבוד -

ה' ה' אל רחום וחנון!

רבבות יחזרו בערב לביתם, אפופי התלהבות ורגש, ליענקל היו מחשבות איך ש"כך תראה הגאולה", למשה היו רגעי התעוררות נפלאים בעומדו תפוס על שליבות עגורן מחליד, עליו הצליח לסכן את עצמו "בשביל להרגיש את האש בעיניים", ואברהם דוב היה עסוק עם החברותא שלו בדיון על ברכת חכם הרזים.

•

בנתיים, שעה ועשרים ותשע דקות נסיעה משם, בין מסדרונות אפורים ודלתות ברזל כבדות, תחת אור פלורסנטי קר הצורב בקירות הבטון, יושב ה'פושע' עצמו - אריאל שמאי, תלמיד ישיבה שנשלף לפני ימים ספורים מביתו החמים, בהיותו שעיר לעזאזל ל'ערב רב' לנגוח בציבור הירואים והשלמים.

אכן בשלו כל הסער הגדול הזה, האירוע המרומם, תפילת הרבים, אך הוא עצמו יושב על מיטת הברזל הנוקשה, על שולחן המתכת מונח ספר, על פי התקנות אין רשות להכניס יותר מספר אחד, מה עשו איפה העסקנים - הדפיסו ספר אחד עב כרס, בו הכניסו גמרא, משניות, חומש, תהילים, סידור, סיפורי צדיקים ועוד...

אך מוחו אינו מרוכז, במקום לשבת על מקומו הקבוע ב'עטרת שלמה', עם החברותא, הדפדפת ועט הפילוט 0.4 - הוא פוגש פנים חדשות ומנוכרות לעולמו התם והזך, מדי בית סוהר, קולות פתיחת שערים, צעדים של חיילים. ה'וועקער' של סדר בוקר מתחלף בחייל שמקריא את מספר האסיר שלו במסדר הספירה היומי מדי 6 בבוקר. ואת מקום החברותא שלו תופס שותפו לתא, גבר צעיר שהוא מעדיף אפילו לא להכיר.

ה'וועקער' של סדר בוקר מתחלף בחייל שמקריא את מספר האסיר שלו במסדר הספירה היומי מדי 6 בבוקר. ואת מקום החברותא שלו תופס שותפו לתא, גבר צעיר שהוא מעדיף אפילו לא להכיר

השקט שבין לבין רק גורם לנפשו להתגעגע כל כך לקול הנעים ביותר אליו רגילות אזניו - קול התורה הגועש מהיכל הישיבה, הוא אפילו מתגעגע לטעם כוס הפלסטיק עם הפטל של ארוחת הצהרים, מי היה מאמין.

שיחות טלפון קצובות ניתנות בבור בית האסורים, אחת מהן ניצל הבחור בשביל לקיים שיחה עם הגאון הגדול רבי משה הלל הירש שליט"א - ראש ישיבת סלבודקא.

"מאד קשה" השתתף רבי משה הלל בצערו, "אבל כנראה אתה בחור חזק, תנסה להתחזק לחשוב על הקב"ה! תחשוב שכל מה שקורה זה הקב"ה, זה יתן לך כח!"

"אבל אני לא מסוגל ללמוד כאן" שפך הבחור את ליבו לפני הראש ישיבה.

רבי משה הלל, ברגע כמימריה, גילה דעת תורה בטהרתה - **"תלמד בלי ריכוז! רק תגיד את המילים! זה גם כן טוב מאד!"**

הדרך שרבינו הקדוש גילה לנו בשיחה ע"ו בשיחות הר"ן, וניחר גרונו ונשתבר קולמוסו של מוהרא"ש זי"ע לגלותה, לפרסמה ולהחדירה בעולם - "אֵין צְרִיכִין בְּלִמּוּד רַק הָאֱמִירָה לְבַד, לוֹמַר הַדְּבָרִים כְּסִדָּרָם, וּמֵמֵילָא יָבִין. וְלֹא יְבַלְבֵּל דַּעְתּוֹ בִּתְחִלַּת לִמּוּדוֹ שֶׁיִּרְצֶה לְהָבִין תֵּכֶף, וּמֵחֲמַת זֶה יִקָּשֶׁה לוֹ הַרְבֵּה תֵּכֶף וְלֹא יָבִין כְּלָל. רַק יַכְנִיס מֹחוֹ בְּהַלִּמּוּד וְיֹאמַר כְּסִדָּרָם בִּזְרִיזוּת וּמֵמֵילָא יָבִין. וְאִם לֹא יָבִין תֵּכֶף – יָבִין אַחַר כָּךְ. וְאִם יִשָּׁאֵרוּ אֵיזֶה דְּבָרִים שֶׁאֵף עַל פִּי כֵן לֹא יוּכַל לַעֲמֹד עַל כַּוָּנָתוֹ, מַה בְּכָךְ? כִּי מַעֲלַת רִבּוּי הַלִּמּוּד עוֹלָה עַל הַכֹּל, וּכְמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זַ"ל (שַׁבָּת סג.): 'לְגָמּוֹר וַהֲדַר לְסִבּוֹר' וְאַף עַל גַּב דְּלָא יָדַע מַה קָאָמַר' שֶׁנֶּאֱמַר (תְּהִלִּים קי"ט):

"גָּרְסָה נַפְשִׁי לְתַאֲבָה"".

המח האנושי הוא פלאי, פיזית הוא יכול להתהלך במקומות פתוחים ומשחוררים, אך מנטלית לפעמים הוא בכלא צבאי מנוכר, עייף וסגור. אם תביטו בדף המתאר את פעולת לב בריא - תשימו לב לקו עולה ויורד, אם הקו ישר חלילה - אפשר לקרוא לחברה קדישא. אם רוצים אתם את מפתח ההצלחה בעבודת השם יתברך - הקשיבו לרבי משה הלל, שמעו את דבר רבינו הקדוש זי"ע - למדו אף בלי מח, גם בלי ריכוז, אל תחכו רק לשלמות! תחטפו בנתיים טוב אמיתי ונצחי.

●

כששחתי את הנ"ל בשיחת חברים עם אחד מאנ"ש, סיפר לי כזאת -

בשבת העל"ט נסעתי עם משפחתי להתארח אצל הורי שיחיו, ביום השבת קודש, התעכב אחד מאחיי, ובכך גרם לסעודת צפרא דשבתא להדחות בכמה דקות עד שיופיע.

כבר רציתי לסחוב לידי איזה עלון, או סתם לפטפט בדקות אלו, אך לרגע חשבתי - אולי במקום זה כמה שורות גמרא? מצד שני - עכשיו בדקה שתיים אלו מה כבר אוכל להספיק?, בודאי לא אוכל להתרכז ככה כשמעל ראשי מכניסים סלטים וסכו"ם.

מצד שלישי - הרי רק אמש קראתי מכתב ב'אשר בנחל' שמוהרא"ש מעורר מישהו שלא יחכה לשלמות - אתה יכול עכשיו ללמוד משהו, גם בלי ריכוז? - תלמד, אתה יכול כעת לדבר כמה דיבורים אל השם יתברך, אפילו שלא בדבקות? - דבר אל

זמן מה עבר ואחי הופיע בפתח, כשאני אוחז אחרי לימוד של 11 דף גמרא! אחד עשר דפים של אורות צחצחות, תיבות הגמרא הקדושה המכניעה את כל הקליפות, 11 דף שיכלתי לאבד בדברים בטלים

ה'! אל תחכה לשלמות, חטוף טוב אמיתי ונצחי, מתי שאתה יכול.

הגמרא נשלפה מהשקית, והתחלתי ללמוד כמה שורות.

זמן מה עבר ואחי הופיע, כשאני אוחז אחרי לימוד של 11 דף גמרא! אחד עשר דפים של אורות צחצחות, תיבות הגמרא הקדושה המכניעה את כל הקליפות, 11 דף שיכלתי לאבד בדברים בטלים.

עלה במחשבתי הפסוק שמוהרא"ש היה חוזר ואומר כשהיה מדבר על סדר דרך הלימוד של רבינו -

"אִם חָכַמְתָּ - חָכַמְתָּ לָךְ, וְלָצָתָּ - לְבַדְּךָ תִּשָּׂא", אלו שקיבלו בתמימות ובאמונת חכמים - זוכים לחטוף עוד ועוד אוצרות של תורה הק', ומי שעושה ליצנות, מה יש לו ביד?...

אשרינו שזכינו!

דיבורים

הוא פשוט עבי!

(שיחה למחנכות יום א' חיי שרה)

חכמינו הקדושים מספרים, שהיה אחד שנדר מבת אחותו הנאה, כך שלא יוכל לשאת אותה, והכניסוה לבית רבי ישמעאל וייפוה. אמר לו רבי ישמעאל: 'בני, לזו נדרת?', אמר לו: 'לאו' והתירו רבי ישמעאל.

ומתארת המשנה - "בְּאוֹתָהּ שָׁעָה בָּכָה רַבִּי יִשְׁמָעֵאל וְאָמַר: **'בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל נָאוֹת הֵן, אֶלָּא שֶׁהָעֲנָיוּת מְנַוַּלְתָּן'!**

אכן לפעמים מדובר כפשוטו בעניות גשמית, שאין כל כך שפע בבית ואין אפשרות להשיג כל מה שצריכים**ץ אבל עניות יש גם ברוחניות!** כשמחנכים רואים ילד או ילדה שמעשיהם לא נאים, צריך לדעת: בני ישראל נאים הם! אלא שהעניות מנוולתן - שיש להם עניות בדעת, חסרה להם מילה טובה והערכה. **זה התפקיד הקדוש של מחנכי ילדי ישראל - ליפות את בני ישראל!**

סליחה, טעיתי!

(סעודה שלישית חיי שרה)

יש דיבור מרבינו הקדוש: **גם צדיק יכול לעשות טעות, ואם צדיק עושה טעות - הוא לא נעשה מזה 'אויס צדיק'** [שאינו נעשה אינו צדיק מזה]; זה דיבור חשוב ויסודי מאד, שאדם צריך להיות מוכן שהוא יכול לטעות וסובביו יכולים לטעות, ואכן מי שיש לו אמונה בהקדוש ברוך הוא יודע שגם טעות היא מן השמים, אבל כתוב בגמרא שגם אצל התנאים והאמוראים היה שאמרו: "דברים שאמרתי לכם אתמול - טעות הם בידי", וגם אצל משה רבינו - "**הוֹדָה וְלֹא בוֹשׁ מֹשֶׁה לוֹמַר "לֹא שָׁמַעְתִּי", אֶלָּא אָמַר: "שָׁמַעְתִּי וְשָׁכַחְתִּי"** (זבחים קא, ע"א).

כמה צריכים את זה בבית! יש אנשים שלא קיים ב'מילון' שלהם מילת "סליחה", "טעיתי". 'מה, אני אגיד שטעיתי?! לא מתאים לי'... **וזה מה שגורם לאדם את כל הצרות שלו,** ולוואי שהיה יכול להכניע את עצמו ולהתנצל על טעויותיו!

חסיד ברסלב ליום אחד

(שיחה ליל שישי פרשת וירא)

אחד פעם פנה למוהרא"ש במכתב ושאל: מאד מרוצה בעיני הדרך של חסידות ברסלב, להיות מקורב לרבי כזה, האם שייך להיות חסיד ברסלב ליום אחד?...

ומוהרא"ש ענה: **כן, בוודאי. אם למדת ביום זה הלכה בשולחן ערוך, דיברת עם השם יתברך היום, ביום זה זכית להקרא חסיד ברסלב!**

מי נקרא חסיד ברסלב?, **אין דבר כזה שאדם מקבל חותמת "חסיד ברסלב" וזהו הוא מסודר,** הוא קורא לעצמו חסיד ברסלב כי הוא מגיע לאומן על ראש השנה, זה לא עובד ככה... בוודאי זה דבר גדול להיות אצל רבינו ז"ל בראש השנה, זה אחד מהדברים שרבינו ז"ל ציווה, בוודאי כשאדם זוכה לנסוע אשרי לו. אבל זה עדיין לא נותן לו להקראות על שם רבינו.

שני דברים אלו, לדבר אל ה' יתברך וללמוד בכל יום שולחן ערוך - אלו דברים שרבינו ז"ל ציווה אותנו חק ולא יעבור! מחוייבים לקיים זאת כל יום, ובאם זכית לקיימם - אשריך, היום אתה נקרא על שם רבינו ז"ל!

אם למחרת עבר עליך מה שעבר ולא זכית - באותו יום אינך חסיד ברסלב, אין הכוונה שהרחיקו אותך, אלא **תתחזק ותתחיל עוד פעם! תקיים רצון הצדיק תדבר אל ה' יתברך ותתחיל ללמוד מעכשיו.**

בוודאי שיהיה לחץ...

(השיחה השבועית ביום ד' חיי שרה)

כמה אדם צריך לראות שכשמגיע שבת יהיה שלום אמיתי בבית! ואכן, זה ניסיון גדול, כי הרבה פעמים דווקא בערב שבת ישנם לחצים ומתחים, כי צריכים להכין את הכל לכבוד שבת, ובאמת אם נזכרים "ברגע האחרון" - בוודאי שיהיה לחץ... עד שמגיעים למריבות וצעקות וכו'... **וצריכים להיזהר בזה מאד!**

אשרי מי שהוא החכם שעיניו בראשו ומקדים את ההכנות לכבוד שבת כמה שיותר מוקדם, מוהרא"ש היה תמיד אומר: כשמכינים את שולחן השבת עוד בליל שישי, זו כבר סגולה לעליית נשמות הנפטרים והנפטרות בעולם הנשמות! דהיינו, אם יש לאדם אבא או אמא שהם כבר בעולם הנשמות, אזי כשמכינים כבר את השולחן לכבוד שבת - **כבר מתחיל הגהינום לשבות, ונכנסת כבר קדושת השבת...** וזה על ידי שעושים את ההתחלה כבר בליל שישי.

ובפרט בימות החורף - שערבי שבתות הם קצרים, ולא מחכים עד "הרגע האחרון", אלא **ככל שאפשר - מקדימים!** הכל מוכן כבר מוקדם, ונכנסים אל השבת ברוגע... וכך אדם כבר יכול ללכת לבית הכנסת בזמן, והאשה מדליקה נרות בזמן - איזו זכות זו שאשה מקבלת את השבת, ומדליקה נרות, ומנצלת את הזמן של הדלקת נרות! ואזי ישנה עת רצון נפלאה מאד! ואם הנשים זכו לקבל כזאת מצוה, **כמה נפלא שתקבצנה את כל הילדים - ובפרט הבנות - שישבו שם ויתפללו מול הנרות הקדושים; זה חינוך קדוש וטהור!**

וזה חלק מן האור הגדול ששורה בתוך הבית בליל שבת קודש, אבל איך יתקיים זאת אם מכינים את הכל "ברגע האחרון", והאישה כבר מותשת, ובקושי מדליקה נרות, ותיכף ומיד 'נופלת' במיטה, ואין לה כבר כח... בשביל זה צריכים להיות "חכם הרואה את הנולד", ולהכין את הכל מקודם, ובפרט לעניין הנרות - הבעל צריך להכין את הנרות, ויש בזה מצוה, וממילא על ידי זה יש לו חלק בהדלקה הקדושה.

קל מאד לומר - "אל תתייאש"...

(סעודה שלישית לך לך)

יש בני אדם שחושבים שכל העולם נפל עליהם, בבית המשכנתא לוחצת, הוא צריך דחוף ישועה עם הילדים, גם השלום בית צריך תיקון, כל הדברים נראה כאילו התקבצו ביחד ליפול עליו... וזהו הוא מרים ידים - מה יהיה איתי...

יש לך עצה אחת - לברוח אל הקדוש ברוך הוא!

ולהאמין, תאמין בכוחות שיש לך!

אל תהיה מקטני אמנה, תאמין שיש לך כוחות לפעול כל הישועות שאתה צריך בגשמיות וברוחניות.

ידוע שרבינו צעק בקול גדול "אין שום ייאוש בעולם כלל", אבל רבינו לא סתם אמר "אל תתייאש", זה קל מאד לומר לאדם שעובר עליו מה שעובר "אל תתייאש"...

אבל רבינו הק' נותן לנו את העצה איך ולמה לא להתייאש!

כי יש לך כוח התפילה! יש לך כוחות לפעול הכל!

אם תכניס את עצמך באמונה, תראה שכל מה שחשבת שהכל נגדך - הכל יתהפך.

בני אדם מתאוננים: "הלוואי היה לי חדר מיוחד בבית בשביל התבודדות ולימוד תורה"... כי אמנם זה דבר טוב מאד, אך איננו אפשרי כ"כ לכל אחד אבל רוב האנשים יש להם רכב, והוא מקום נפלא להתבודדות! סגור את החלונות, תדליק את המזגן, ודבר כמה דיבורים אל הקדוש ברוך הוא!

(השיחה השבועית ביום ד' חיי שרה)

והארץ האירה בהיכלו

עשרות ישובים בארץ ישראל כבר מקבלים את העלון השבועי הנפלא, מה איתכם?

קבלו **עד לדלת ביתכם**, כמות עלוני "בהיכלו" להפצה

לאור הרחבת מערך ההדפסה וההפצה:

להצטרפות:

053.225.9191

האירו את סביבתכם!